

mus, ut cunctis causarum sæcularium negotiis insensibiles facti, vere mortui mundo, soli vivamus Deo; quatenus ipse auctor, et instructor felicissimi hujus ferculi, illis suis convivis nos dignetur ascribere, qui ex ore Veritatis merebuntur audire: « Ego dispono vobis sicut disposuit mihi Pater meus, regnum, ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo (Luc. xxii). »

Omnipotens Deus, qui charitas est (I Joan. iv), fratres charissimi, sancto cordi vestro clementer inspiret, ut pro me peccatore dignemini semper orare.

SCHOLIA.

Concludendum est igitur, quia sicut ab his cavendum est, quos moderna synodorum concilia ab ecclesiastica

societate repellunt; ita et ab illis nihilominus declinandum, quos antiqui Patres eliminandos esse decernunt. Hoc loco beatus Damianus loqui videtur juxta Ecclesie morem, qui ejus ætate servabatur. Ante concilium enim Constantiense in universum prohibebatur fidelibus participare cum excommunicatis, cap. Cautum est 11, qu. 3. et cap. Cum desideres. Et alibi sæpe. Verum in concilio Constantiensi, per Martini V Constitutionem, quæ incipit: *Ad evitanda multa scandala*, quam et Leo X in concilio Lateranensi, sess. 11, confirmavit, eamque refert Martinus Navarus in *Summa*, cap. 27, num. 56, cujus adhuc meminit Didacus, Covarr. in cap. *Alma mater*, 1 par. *Relect.* paragr. 2, decretum est, « Licere fidelibus communicare excommunicatis, exceptis duobus, iis videlicet, qui nominatim fuerint denunciati, aut notorii clericorum percussores. » Juxta quod decretum, nostri doctoris zelum et sententiam interpretabimur.

Sit nomen Domini benedictum.

283-284 OPUSCULUM DECIMUM TERTIUM.

DE PERFECTIONE MONACHORUM. AD O. . . . ABBATEM POMPOSIANUM EJUSQUE CONVENTUM.

ARGUMENTUM. — In hoc libello præceptoris, ut ita dicam, officio fungitur. Nam cum monachorum sui temporis corruptos mores et instituta deplorasset, eosdem saluberrimis præceptis ad perfectionem instituit: quid fugere debeant, quid amplecti, ut ad optatam laborum metam, certaminumque palmam pervenire possint, solerter erudit. Et quidem pene totus in eo est, ut eos posthabitis terrenis cupiditatibus, non ob poenarum formidinem, sed sua sponte ad Deum ardentem amandum invitet, et ad ipsam virtutum arcem, charitatem, quasi manu perducatur. Hac regia velut semita patefacta, ad reliquos deinde virtutum calles digreditur, patientiam scilicet, humilitatem, obedientiam, compunctionem, poenitentiam, et contemplationem, quibus tanquam clarissimis gemmis monachi cujusque animus ornatus, non ad externa duntaxat intuentium oculos, sed ad ipsius interni spectatoris conspectum pulcher et formosus apparet. Ubi generatim ad omnes locutus est, tum demum singillatim unumquemque sui officii admonet, abbates, præpositos, cæterosque cujuscunque ætatis ad bene beateque vivendum juxta præscriptam a majoribus normam informans.

Domno O. . . . venerabili abbati, et sancto conventui, PETRUS peccator monachus devotissimæ servitutis obsequium.

Paupereulo debitori licet solvere nequeat omne quod debet, excusationi tamen est, id perexiguum offerre quod habet. Sæpe nimirum rusticus, qui pecuniam feneratus acceperat, exactori suo olerum duntaxat advexit xenium, et mox cautionis suæ chirographo rediit absolutus. Ego itaque, qui beneficiis vestris magna debeo, viles litteras mitto; viles, inquam, mea rusticitate, non suo genere, videlicet quæ et divinæ voluntatis indicēs, et veterum novorumque gestorum depositariæ sint fideles.

CAPUT PRIMUM.

De remissione fervoris sanctæ religionis.

Itaque non ignoratis, fratres mei, quod gemens loquor, ad quantum sancti fervoris lapsus sit, imo proclivius quotidie labi non desinat noster ordo defectum, ut jam omnium pene mandatorum negligenter oblitus, sola professionis hujus videamur veste contenti. Sub religionis enim specie sæculariter vivimus, et violato disciplinæ genio, dum nos per illecebrarum fluxa dissolvimus, velut a nobilitatis nostræ titulis degenerantes, monachorum nomen inaniter

possidemus. Ac si spurius puer patris quidem se censi nomine gaudeat, sed generis sui degenerata conditio legibus hunc ab hæreditate repellat. Nam et Ismael et filii Cethuræ omnes indifferenter Abrahamæ filii dicebantur. Sed cum ad successionum jura perventum est, Isaac legitimo filio tota in integrum hæreditas traditur; concubinarum autem filiis tantummodo munera tribuuntur. « Spuria, inquit Salomon, vitulamina non dabunt radices altas (Sap. iv). » Nec vos, quæso, quod loquor, in vestram veritatis injuriam. Nostis enim, quia fores apte congeritur, ubi scintilla saltem ignis superesse videtur; illic autem quis inaniter sufflat, unde calorem penitus exhalasse considerat? Ego etiam, nisi per Christi gratiam de vobis meliora confiderem, relictis aliis, exhortationis 285 stylo vos etiam prosequi supervacuum judicarem.

Quapropter, charissimi, in vires vos. Christo auxiliante, colligite, ejusque militiam, in cujus arma jurastis, non segnitè, non enervitè, sed fervide potius ac virilitè bajulæ, ut rudimenta conversationis vestræ, quæ adhuc in quodam medullio posita sunt, non ad nihilum, quod absit, per negligentiam redeant, sed per continui fervoris instan-

tiam ad perfectionis culmen excrescant. Mementote quod angelo Sardis Ecclesiæ dicitur : « Esto vigilans, et confirma cætera, quæ moritura erant; non enim inveni opera tua plena coram Deo meo (Apoc. iii). » Quia enim plena coram Deo ejus opera non invenerat, moritura etiam illa, quæ jam bene gesta fuerant, perhibebat. Si enim quod mortuum in nobis est ad vitam non accenditur, hoc etiam extinguitur, quod quasi adhuc vivum tenetur. Perdit quippe quod egerat, qui quod faciendum est non consummat. Quid enim prodest si in materno utero formari corpus incipiat, et tamen ad naturalis incrementi plenitudinem non pertingat? Non enim vos latet de qua sobole dicitur : « Mulier cum parit, tristitiam habet, quia venit hora ejus; cum autem peperit puerum, jam non meminit pressuræ propter gaudium, quia natus est homo in mundo (Joan. xvi). »

CAPUT II.

Quod nisi quisque studeat cæpta perficere, ad amorem Dei nequeat pervenire.

Abortivum plane opus Deus non approbat, qui personarum et officiorum, conditionum et ordinum actus in statera providæ discussionis examinat, et diversas habet lances per singulos ordines. An ad trutinanda regis opera stateram habilem non habuerat, eaque actus illius appenderat, cui per manus articulum in pariete describebat : « Regnum tuum appensum est in statera, et inventus es minus habens? (Dan. v.) » Atque idcirco præsto subjunctum est : « Divisum est regnum tuum, et datum Medis et Persis (ibid.). »

Si ergo regnum simul et vitam illis Deus omnipotens abstulit, non ob aliud crimen, nisi quia tam boni operis, quale regem decuerat, in eo plenitudinem non invenit; quid de nobis est sentiendum, qui sub professione manastica et scandere perfectionis excelsa promisimus, et adhuc tamen sub torpore desidiæ in imperfectionis nostræ convalle jacemus? Ut quid homo totis nisibus non satagit implere quod instat? Ob id saltem ne perdat omne quod præterito labore quæsierat. Nam quantumlibet itineris quisque perrexerit, quid, quæso, proficit si ad locum propositum non attingat? Porro, si quispiam regi vehementer infensus, non aliter redire in gratiam possit, nisi centum argenti libras appenderit, certus quia post solum exactionis regis debitum, non solum gratiam, sed et magnæ ejusdem dignitatis erit infulas accepturus; nunquid non fatuus erit si nonaginta novem libras, quæ publicis ærariis illatæ jam fuerant, perire patitur, nisi sola una **286** quæ de ratione remanserat, persolvatur? Nonne melius est ut modicum id quod restat plene solvatur, et gratiam simul cum dignitate homo recipiat, quam et quod datum est, perdat, et, quod terribilius est, in Regis indignatione permaneat?

Dedimus, fratres, ut confidenter dicam, dedimus nonaginta libras argenti regi nostro Christo, pro cuius intuitu possessa reliquimus, conjugium sprevimus, esum carniæ devitamus, mundi pompas et

gloriam perhorrescimus, nitorem sæcularis habitus humili veste mutamus. Magna sunt hæc, ardua sunt, fateor, magisque supernæ retributionis muneribus compensanda; sed adhuc restat unde præfixum debeat pondus impleri, ut in gazophylacium Regis æterni mereatur admitti. Quæritis quid sit hoc : Occurrit mihi protinus, ut vobis ista respondeam. Obedientia, charitas, gaudium, pax, patientia, cæteræque virtutes, quas gentium prædicator enumerat (Galat. v). Sed volo compendiosè perstringere, quomenti vestræ valeat facilius, ac per hoc arctius inhærere. Itaque nihil est aliud nisi fervor in Deum et mortificatio in temetipso. Si enim apostolica in nobis sententia viveret, qua dicitur : « Semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes (II Cor. vi); » quia carnalis amor non haberet ubi se intra nostra diffunderet, necessario se omnis nostra delectatio in Deum suspensa transferret : et illic noster ignis exsiliens viveret, quia intra nos diffundendi se spatium non haberet. Prudens etenim vir, et ad salutis suæ custodiam vehementer intentus, tanta reprimendis vitiis sollicitudine semper invigilat, ut perfectæ mortificationis cingulo lumbos suos et renes, ventrem una cum lateribus undique circumstringat. Quod nimirum tunc fit, cum pruriens gula reprimitur; cum lingua proçax sub silentio cohibetur; cum auris a detractionibus clauditur; cum oculus aspectare quæ sunt illicita, prohibetur; cum retinetur manus, ne creduliter feriat, pes ne vagabundus inaniter pergat; cum resistitur cordi, ne prosperis alienæ felicitatis invideat, ne quod suum non est, per avaritiam concupiscat, ne se ab amore fraterno per iracundiam dividat, ne se super cæteros arroganter extollat, ne titillanti luxuriæ ex delectatione consentiat, ne se vel in mœrorem immoderatus deprimat, vel lætitia lenocinantem resolvat. Quia igitur humana mens penitus vacare non valet, ut cujuslibet rei se amore non occupet, cum hoc virtutum muro undique circumcluditur; qui se circa se nequaquam dilatare permittitur, supra se necesse est rapiatur.

CAPUT III.

Quod necesse sit terram nostri cordis excolere, si de ampla volumus possessione gaudere.

Hoc itaque modo cum mens nostra in suo coeperit auctore quiescere, et ex illa jam dulcedinis intimæ suavitate gustare : mox quidquid divinæ legi judicat esse contrarium, respuit; quidquid a supernæ justitiæ regula discrepat, abhorrescit. Hinc plane vera mortificatio **287** nascitur; hinc fit, ut homo Redemptoris sui bajulans crucem, mundo mortuus videatur. Itaque jam non fabularum gaudet ineptiis, non otiosis acquiescit diffuere verbis; sed psalmis, hymnis et canticis spiritualibus vacat, remotionem querit, latibulum expetit; colloquentium officinas, publicum claustra monasterii forum deputat; angulis gaudet, secreta rimatur : et ut liberius conspectui sui Creatoris assistat, in quantum prævâlet, etiam colloquia humana declinat.

Hic itaque vir postquam urbes hostium subruit, postquam regum in spelunca latentium colla calcavit et perdidit; postquam maritima, campestria ac montana regna subvertit, quid jam restat, nisi ut repromissionis terram cum triumphatore Josue tranquilla pace possideat? alioquin quid prodest, quod deserentes Ægyptum, diviso mari Rubro transivimus, si in deserto nunc per quadraginta annorum spatia coarctamur, et nec ad ollas carniū redire jam possumus, nec terram lacte melleque manantem jure possessionis intramus? Dormimus, sterimus, et sub ignavia torpore marcemus.

Merito itaque nobis ad opprobrium dicitur, quod septem tribubus necdum possessiones habentibus idem Josue dixisse perhibetur: « Usquequo, inquit, marcetis ignavia, et non intratis ad possidendam terram, quam Dominus Deus patrum vestrorum dedit vobis (*Josue xviii*). » Stultus denique miles est, qui satagit vincere, si non studuerit ante pugnare; nimis delicatus est, si ante nititur obtinere victoriam, quam egrediatur ad pugnam. Frustratur agricola, si antequam desudavit serere, ambiat triturare; cum constet, quia quisquis desiderat frumenta colligere, prius necesse sit frutices simul cum vepribus extirpare. Et revera divina voce peccatori homini dicitur: « Terra tua spinas et tribulos germinabit (*Gen. iii*); » ut autem terra ista valeat esse ferax segetum, patiens sit ante ligonum, et vomerum; quatenus diversis afflictionibus, perfectæque poenitentiae disciplinis exulta, velut uberum proventu frugum, sic adornetur omnium fecunditate virtutum.

Ad hanc profecto agriculturam typice impellebat Josue filios Joseph, cum eis de parvæ sortis funiculo conquerentibus, diceret: « Si populus, inquit, multus es, ascende in silvam, et succide tibi spatia in terra Pherezæi, et Raphaim, quia angusta est tibi possessio montis Ephraim (*Josue xvii*). » Nam, ut rem ad id quod propius adjacet, non incongrue referam, in angusta se montis Ephraim possessione cohibuit, qui sola B. Benedicti regula contentus esse decrevit. Sed audi, quomodo te ad montem Josue novus impellat, et ad latiora possessionum spatia festinare præcipiat: « Regulam, inquit, hanc descripsimus, ut hanc observantes aliquatenus, vel honestatem morum, vel initium conversationis nos demonstremus habere. » Ecce mons Ephraim. Sed quoniam angustam hic possessionem esse perpendit, mox ad altiora, simul et latiora transmittit: « Cæterum qui festinant, inquit, ad perfectionem, sunt doctrinæ sanctorum, sive collationes et instituta Patrum, » et cætera: quæ quoniam vobis notissima novimus, hic apponere superfluum judicamus.

288 CAPUT IV.

De his qui Gabaonitarum imitantur exemplum.

Sed, o utinam, quia tepidi atque degeneres nequam ad altiora contendimus, hujus saltem parvi montis angustias naviter sulcaremus; ut nullus in eadem regula mandatorum angulus sub negligentia delitesceret, quem nostri laboris, et exercitii aratrum non

sulcaret. Nam ubicunque duriora, vel quantumlibet aliora præcepta conspiciamus, illuc aratrum nostri sudoris immittere, velut in præruptum montem, vel in vivum lapidem formidamus. Volumus siquidem annumerari inter cuneos militum, sed insignia non curamus habere virtutum. Ad oculos quidem hominum prætendimus honestatis imaginem, sed in conspectu occulti Judicis habere negligimus veritatem. Nonnulli namque (quod sine gemitu dicere nequeo) sic ad novæ religionis transeunt ordinem, ut tamen præteritæ vitæ nunquam deserant vetustatem: hi nimiram Gabaonitæ sunt, non Israelitæ. Notum quippe est, quod Gabaonitæ mortis timore perterriti, ad Israeliticum populum cum fraude et calliditate venerunt, ita ut se veteribus vestimentis induerent, patres etiam siccos, utres, saccos, calceamenta, atque omnia simul inveterata portarent: quibus scilicet, postquam impetrato foedere vita donatur, consequenter etiam fraus patefacta cognoscitur: quos Josue comperto dolo sub maledictione damnavit, et aquæ gestatores, lignorumque cæsores perpetuo jure constituit (*Jos. ix*).

Qui sunt autem Gabaonitæ, qui ad Israelitas mortis formidine transeunt, nisi ii qui ad servitutis divinæ militiam non perfectionis amore, sed tremefacti scelerum suorum immanitate confugiunt? Sed eorum nonnulli veste, non mente mutati, siccos panes ad esum portant, quia azyma adhuc sinceritatis et veritatis ignorant (*II Cor. v*). Vetustis vestibus cõtegentur, quia in veteri adhuc homine constituti, novum induere nesciunt, qui secundum Deum creatus est in justitia et sanctitate veritatis (*Ephes. iv*). Postremo omnia videntur inveterata, quæ gestant, quia in præteritæ vitæ vitiis perseverant, non obtemperantes præcipienti Apostolo: « Renovamini, inquit, spiritu mentis vestræ (*ibid.*); » nec illa eis sententia congruit, qua dicitur: « Vetera transeunt, et ecce facta sunt omnia nova (*II Cor. i*). » Ad novitatem quippe superficialiter venientes, re ipsa in vetustate persistunt; quia emendationem et novam conversationem in suis moribus non ostendunt. Tales itaque maledictione plectuntur, nec ad sortiendam cum Israelitis hæreditatem aliquatenus admittuntur. Non enim ex illorum numero sunt, quibus dicitur: « In hoc vocati estis, ut benedictionem hæreditate possideatis. » Aqua autem insipida est, et ligna dura. Ligna ergo cadere; et aquas vectare jubentur; qui gustus intelligentiæ spiritualis ignari, duris atque insensibilibus exterioris exercitii negotiis occupantur. Sic igitur aliquam quidem in exterioribus videntur utilitatem Ecclesiæ serviendo conferre: sed quia serviliter vivunt, hæreditatem inter Israelitas nequeunt possidere.

289 CAPUT V.

De iis qui eorum tenent figuram, qui ad maledicendum constituti sunt in Hebal.

Talium tamen nonnulli si frequenter admoniti fuerint, si eis correctionis severitas adhibetur, si poena gravis irroganda proponitur, si terror denique

tremendi iudicis intentatur, de servitute ad libertatem veniunt, et ad capessenda cum cæteris jura hæreditariæ possessionis assurgunt. Quorum scilicet typum tribus illæ tenuerunt, quæ et prius præcipiente Moysè, deinde Josue exsequente, ad maledicendum sunt constitutæ. Sic enim Scriptura testatur: « Omnis populus, et omnes majores natu, ducesque ac iudices stabant ex utraque parte arcæ in conspectu sacerdotum qui portabant arcam fœderis Domini, ut advena, ita et indigena: media eorum pars juxta montem Garizim, et mediâ juxta montem Hebal. Porro ii qui stabant juxta Garizim, benedicebant factores legis; qui vero juxta Hebal, maledicebant transgressores legis (*Deut. xxvii; Jos. viii*). » Quid enim designant isti, qui benedictionis funguntur officio, nisi eos procul dubio, qui non pœnarum metu, sed spe cœlestium præmiorum, et perfectionis amore, ad servitia divina confugiunt, et jugiter Deum sanctæ conversationis operibus benedicunt? Quid autem illi, qui ad maledicendum positi sunt, nisi eos qui non amore perfectionis æstuant, non desiderio gloriæ cœlestis anhelant, sed ad hoc tantum quæ in lege præcepta sunt, servant, ut gehennæ pœnas evadant?

Ad maledicendum itaque missi sunt, ut dum maledicunt, ipsi ad conscientiam redeant, et perpendentes pœnas in Scripturis peccatoribus constitutas, a perversitate peccandi se vel timore compescant. Hinc est plane quod illæ tribus quæ ad benedicendum constitutæ sunt, nobiliores sunt; filii videlicet uxorum; quæ autem ad maledicendum, ignobiles, utputa ancillarum, id est, Gad et Aser, Dan et Nephtalim, inter quos erat Ruben, qui maculaverat tœrorum patris, et Zabulon Liæ ultimus.

Notandum autem, quia omnes stetisse circa arcam fœderis referuntur, quia omnes tam nobiles quam ignobiles, ac per hoc sive tepidi, sive in Dei amore ferventes, a sancta Ecclesia non recedunt. Hoc autem a Moysè quidem præceptum, sed longe post Josue est executione completum. Quid per Moysen nisi lex; quid per Josue nisi Evangelium figuratur? Benedictionem ergo justis debitam, et maledictionem peccatoribus irrogandam, non solum lex vetusta prædixerat, sed evangeliæ novitatis gratia manifestat. Sed quanquam isti sint nobiles, ideoque benedictionis potiantur officio; ignobiliores illi ac per maledictionis formidinem terreantur; quia tamen adversus hostes unanimiter dimicant, quia communi laboris instantia promissam terram sibi vindicare desudant, omnes simul admittuntur ad sortes, et non diverso jure sunt sibi invicem coheredes. Verumtamen valde clarius est, ut ferventes atque robusti nobilium inveniamur titulis insigniri, **290** quam molles in aliquo degeneri compellamur ignobilitate notari.

Fugiamus ergo Hebai, contemnamus multo magis et Gabaonitas, ut neque exterioribus implicatos servilis nos conditio deprimat, neque solo gehennæ timore constrictos inter ignobiles filios desidiæ torpor

A abducat. Vindicemus virtutum armis hæreditatem nostram, ut possessionis nostræ terminos assiduæ culturæ sudoribus dilatemus. At fortassis desides quique respondeant, quod filios Joseph tunc dixisse Scriptura commemorat: « Non poterimus, inquit, ad montana conscendere, cum ferreis curribus utantur Chananæi, qui habitant in terra campestri (*Jos. xvii*). » Alta quidem petunt, sed eos, qui in imis habitant, pertimescunt; quia ad arcem nituntur festinare virtutum, sed carnalium vitiorum diffidunt superare posse conflictum; quibus tamen ignobiliter requiescere non conceditur, sed illico respondetur: « Populus multus es, et magnæ fortitudinis, non habebis sortem unam, sed transibis ad montem, et succides tibi, atque purgabis ad habitandum spatia, et poteris ultra procedere (*Jos. xiii*). » Imo ut audaciam timidis præbeat, ipse Deus omnipotens clamat: « Ego sum, inquit, qui delebo eos a facie Israel. » Et Josue cœlestis militiæ bellatores hortatur, ac facilem de hostibus victoriam pollicetur: « Nolite, inquit, timere, nec paveatis: confortamini, et estote robusti; disperdet enim Dominus cunctos hostes vestros, adversum quos dimicatis (*Jos. x*). »

CAPUT VI.

De his qui dum perfectionem in sola conversione constituunt, convèrsis pœnitentiam non imponunt.

Præterea, dilectissimi, ut vobis tanquam complicibus, et unanimibus in Christo familiariter loquar, quamdam in plerisque monasteriis teneri consuetudinem novimus, quam ut vos abdicetis, humiliter suademus. Nonnulli namque rectores fratrum plus tribuentes monasticæ regulæ quam expediat, quibuslibet a sæculo venientibus, etiam si graviter lapsi sunt, aliam pœnitentiam non imponunt, nisi tantum communem monasterii ordinem servare præcipiant quod profecto quam sit inconsideratum, quam inhumanum, quam penitus indiscretum, quisquis sapit, intelligit. Hi nimirum auditores suos in Hebraitarum ignobilitate constituunt, dum pœnitentiæ fervorem tollunt, dum non post solutum debitum amore perfectionis ad alta conscendere; sed pœnarum semper terrore constrictos, et cautione senoris obligatos docent sub degeneris ignaviæ torpore languere; ut non cum his qui juxta Garizim sunt, secure Dominum benedicant, sed circa Hebal potius cum ancillarum filiis maledictionum jacula pertimescant. Qui hæc enim agit, quid distet inter decem millia talenta et centum denarios, non attendit. Nam si jus discretionis inspicitur, unusquisque quo magis gravatur offensus, eo majori gravandus est pondere satisfactionis. Facilius quippe debitor solvitur, qui mutuatus est unciam, quam ille qui libram; nec pari **291** emendatione placentendus est qui ovem rapuit, et ille qui bovem.

Nam si diligenter attendimus, ipsos quoque apostolos disciplinæ nostræ principes, et Christiani dogmatis duces, juxta prioris vitæ culpâs laborum invenimus inter se invicem habuisse distantiam. Nam Paulus quia se in nece Stephani crudelis admiscuit

(Act. viii), plura quam cæteri, passionum supplicia toleravit; Petrus autem nuptiarum sordes abluit cruore martyrii (II Cor. xi) [Vide scholia ad calcem opusculi]; at Joannes, quia virgo eligitur (Joan. xxi), cæteris omnibus plus amatur; et quoniam in puerili ætate mundo subtractus graviter non deliquit, non pœnas martyrii patiendo (I Cor. xv), sed suaviter et quiete quasi dormiendo migravit. Et cum prædicator ille egregius dicat: « Ego sum minimus apostolorum, qui non sum dignus vocari apostolus, quoniam persecutus sum Ecclesiam Dei (I Cor. ix); » cum corpus suum castiget, servitutique subjiciat (I Cor. iv); cum quod aliis ipse concedit, de Evangelio nihil accipiat, sed de manuum suarum laboribus vivat; cum ille plus omnibus laboret, et tamen non se comprehendisse formidet (Philip. iii): si ille, inquam, inter tam magnifica virtutum opera non confidit adhuc in apostolatu, quid nos infelices et miseri tantum præsumimus de nostræ desidiæ monachatu? Quisquis sane ad religionis hujus ordinem confugit, finem malis imponit.

Sed quid prodest a peccatorum perpetratiōne desistere, nisi et hæc ipsa quæ perpetrata sunt, studeat quis districtæ pœnitentiæ satisfactione delere? Sed quia mihi fortasse non creditur, quid ex hoc in Pastoralis libro perhibeat beatus papa Gregorius, inquiratur, ubi ait: « Admonendos esse qui peccata deserunt, nec tamen plangunt, ne jam relaxatas æstiment culpas, quas etsi agendo non multiplicant, nullis tamen fletibus mundant. » Quæ videlicet tam plena, tam evidenti illic sunt ratione digesta, ut quisquis diligenter illa perlegerit, ex hac re de cætero dubitare non possit; nos autem hic apponenda non ducimus, quia prolixitatis fastidium devitamus. Et revera quomodo de reatus sui relaxatione securus est, qui ad locum pœnitentiæ veniens, pœnitentiam non observat?

At fortassis objicitur, quia præter id quod commune est, speciale cuiquam venienti de sæculo jejunium in regula non jubetur. Ad quod facile respondeamus: quia B. Benedictus sua quidem præcepta monachis edidit, sed judicantes de peccatoribus sacros canones non destruxit, imo omnia catholica scripta firmavit: conversis plane dedit præcepta vivendi; peccatoribus autem pœnitentiam non donavit, alioquin murmurare possunt, et juste conqueri tam ii qui in puerili ætate, quam qui a gravibus custoditi ad conversationem veniunt, si eundem vivendi modum tenere cum his qui criminibus gravati sunt, compelluntur. Nam si aliter jejunare nunquam debemus, nec aliam agere pœnitentiam, nisi quæ in eadem regula sancta præcipitur, cur ibi jussum est (S. BEN. Reg., cap. 55): « Ut jejunium a priore frangatur propter hospites, nisi præcipuus jejunii dies sit? »

Age nunc, lege, percurrere, revolve folia, solerter investiga, et dies ille jejunandi præcipuus, qui hic in transitu dicitur, ostende ubi 292 sancti doctoris auctoritate jubetur; et cum invenire non poteris,

necessario confitere, quia sanctus vir non sola quæ scripsit observare nos voluit, et dum sua condidit, edicta Patrum præcedentium non cassavit. Sed ne me quis temeritatis incessat, tanquam qui sacrum ordinem derogando dijudicem, atque depretem, nos sanctæ professioni tantum tribuimus, ut et secundicium apostolici ordinis, et secundum nihilominus fateamur esse baptismum. Sed dico quod dictum est, cum princeps apostolorum quibusdam ad conversionem venire volentibus dicat: « Pœnitentiam agite: et baptizetur unusquisque vestrum (Act. ii); » qua igitur mente securus est, qui transactas culpas flere negligit, quando ipse summus pastor Ecclesiæ huic etiam sacramento addendam pœnam credidit, quod principaliter peccata dimittit? sancta nimirum regula illis est sub tanta discretionis arte disposita, illis specialiter sub tantæ moderationis libramine temperata, qui spontaneo desiderio, et perfectionis amore gratis sæculum deserunt, non propter eos, qui scelerum immanitate deterriti, fugere necessario compelluntur. His, inquam, qui amore veniunt obedientiæ, non his qui trahuntur timore gehennæ: desiderantibus scilicet augere gratiam, nec præcaventibus vitare vindictam. Quod in ipso libri principio manifeste colligitur, si ad quem sua verba Spiritus sanctus dirigat, subtiliter attendatur.

Spiritum sanctum dico. Neque enim vir sanctus, tantæque cultor humilitatis protinus ut in verba prorumperet, magisterii cathedram, et præcipue pii patris sibi privilegium usurparet, dicens (S. BENED. Reg., cap. 1): « Ausculta, o fili, præcepta magistri, et inclina aurem cordis tui, et admonitionem pii patris libenter excipe. » Sed ille servum suum propriæ vocis organum fecit, qui similiter in ipso vaticinii incipientis exordio clamare per Isaiam cœpit: « Filios, inquit, enutrivit, et exaltavi (Isa. i). »

Videamus ergo cum scribere incipit, quibus verba dirigit, ad quod hominum genus omnem vim securæ elocutionis intendit; ait enim (S. BENED. Reg., cap. 1): « Ad te ergo nunc meus sermo dirigitur, quisquis abrenuntians propriis voluptatibus, Domino Christo vero regi militaturus, obedientiæ fortissima atque præclara arma assumis. » Quantum ergo ex sancti viri verbis colligere possumus, magis ad discendam obedientiam, quam ad peragendam pœnitentiam regulæ hujus schola cognoscitur instituta; non ut sive peccatores, sive justos excludat, vel unum genus hominum respuat; sed quia omnem vim et intentionem ad edocenda obedientiæ præcepta constituat.

Verum dum hæc scribimus, non ignoramus nos quosdam fratres offendere, eos videlicet, qui arbitrantur et absolutionem criminum, et virtutum clausulam in sola duntaxat conversione constare; nobis autem sufficiat respondere, quia dum ista proferimus, nulli juxta Apostolum, laqueos injicere volumus, sed ad hoc tantum quod bonum est, provo-

camus (*I Cor. vii*). Cur autem hæc tantis protraham, quia non alienum videtur, exponam. Quidam nempe frater ad nos de monasterio venit, quid in laicali vita commiserit **293** confessus est. Porro debebatur illi septuaginta, si recte teneo, annorum pœnitentia, sicut nobis ex sacrorum canonum sententia videbatur. Erat autem fere jam septennis in habitu religionis; cumque quæreremus pro his peccatis quantum jam pœnitentiæ peregisset, respondit: Domino quidem abbati se cuncta fuisse confessum, sed eum præter communem monasterii observantiam, nullam sibi pœnitentiam indidisse; quia perhibuit solam conversionem pro omnium peccatorum suorum absolute plene sufficere. Quid dicam? Fateor, res mihi valde displicuit; despexi, horruï, et hominem deceptum esse clamavi: nimirum qui pœnitentiam necdum haberet inceptam, quam diversis afflictionum modis jam habere potuerit consummatam.

CAPUT VII.

Quod melius est agere quod ex auctoritate præcipitur, quam quod misericorditer indulgetur.

Vobis autem, charissimi, et hæc et alia multa displiceant, quæ decepti homines, dum se recte agere arbitrantur, ignorant: atque, ut in aliis, quæ non agenda sunt, libera possitis auctoritate corrigere, ipsi cautiùs evitantes abominanda monstrate. Ut autem ad illud redeam, sancta regula quasi ampla quædam, capax et spatiosa domus facta est ad omnia genera hominum capienda, pueros videlicet et senes, fortes et debiles, deliciosos, multimoda morum inæqualitate diversos. Non ergo debemus vana nosmetipsos securitate decipere, nec omnem clementiam regulæ nostris quasi licenter usibus arrogare. Licet enim via publica cunctis itinerantibus pateat, indiscretus ille viator est qui totam occupare divaricatis gressibus tentat. Singulorum totus est fons, qui in medio profluit; sed insolenter agit qui totum vindicare propriis usibus concupiscit. Ita nimirum et de remissione sanctæ regulæ dicimus, et hortamur, ut unusquisque frater, qui de sua est salute sollicitus, ad possibilitatis suæ conscientiam redeat, et de remissione regulæ non tam quod licet, quam quod necessitas postulat, in proprios usus assumat. Aliud quippe quod ex auctoritate præcipitur, aliud quod misericorditer indulgetur. Sed quod præcipitur, non sine peccato negligitur; quod autem indultum est, bonum est si dimittitur, non malum est, si completur. Sed si ipsius regulæ verba diligenter inspicimus, quod dicere volumus, faciliùs approbamus. Nam cum dicit alicubi (*S. BENED. Reg., c. 41*): « Infirmorum condescendentes imbecillitati, credimus minam vini singulis sufficere per dies; quibus autem donat Deus tolerantiam abstinentiæ, propriam se habituros mercedem sciant. » Quid aliud de vino monachis, quam quod Apostolus de communi amplexu conjugibus dicit? « Hoc autem, inquit, dico secundum indulgentiam, non secundum imperium (*I Cor. vii*); » ubi mox addit: « Volo autem omnes homi-

nes esse sicut meipsum; sed unusquisque proprium donum habet ex Deo, alius quidem sic, alius vero sic (*Ibid.*). »

294 Aliud itaque volebat Apostolus, et aliud permittebat. Volebat siquidem omnes homines esse sicut semetipsum, hoc est, conjugalibus negotiis alienos: sed quia id omnibus persuadere non poterat, necessitate coactus, nuptias permittebat; melius esse judicans, ut nuptiarum lecto, velut infirmi jacerent, quam ut in luxuriæ voraginem decedentes, cervices effringerent. Sed heatus qui audit Apostolum quod vult præcipientem, non quod non vult ignoscentem. Sic itaque auctor sanctæ regulæ librato discretionis examine, alia ex auctoritate præcipit, alia propter imbecillitatem fragilium necessitate permittit. Nam cum dicit (*S. BENED. Reg., c. 48*): « Licet legamus vinum monachorum omnino non esse; » et alibi (*cap. 49*): « Licet omni tempore vita monachi Quadragesimæ debeat observationem habere, tamen quia paucorum est ista virtus, » et multa similia; quid est aliud quam si dicat: alta quidem ostendo, sed poplitibus teneris adhuc vos claudicare conspiciens, per plana deduco; si cui autem possibilitatis vigor accesserit, deserat ima quæ invitatus indulgeo, teneat alta quæ volo? Nimirum melius est quidem salvari animam in Segor, quam sulphureo in Sodomis igne consumi. Melius est enim nubere quam uri (*I Cor. vii*). Sed quam gloriosius est ad montana conscendere, quam in parvulæ Segor obscura ignobilitate jacere.

C Et ut ad id quod nostrum est redeam, melius certe est in spiritali ordine vel segniter vivere, quam funditus in mundana conversatione perire. Sed quam elegantius est omnia vitiorum portenta festinanter elidere, et ad virtutum culmen æstuanti desiderio festinare, quam sub tempore desiderii in sola suscepti ordinis securitate dormire. Ac si promulgator sanctæ regulæ suis auditoribus dicat: Suscipientes quidem quod indulgeo, non peccatis, sed non suscipientes, mercedem habetis: admissa siquidem misericordia non incurritis poenam, sed propter Deum dimissa pertingitis ad coronam: et hæc quidem speciali crimine non depressi; alioquin quisquis se meminit illicita perpetrasse, versa nunc vice debet a licitis abstinere: et qui **D** commisit superbe prohibita, debet nunc humiliter abdicare concessa. Plerique enim molliter suaviterque viventes si aliquando suadentur, ut quantumlibet vel parum saltem arctioris viæ arripiant institutum, mox ratiocinium sibi defensionis obtinent, dum quispiam eorum sic ait: Vivo, inquit, ut jubeor, dum rebus concessis utor, legis meæ mandata conservo: deinde ut tanquam victor de superiori contendere videatur, in audaciam prosilit. Nunquid, inquit, regula ab his, et hujusmodi, licentiam tollit? Nunquid non mihi hæc et illa concedit? Verum quisquis ista contendit, inter voluntatem, necessitatemque scriptoris discernere necdum didicit: et alia secundum indulgentiam per-

mittit, alia secundum imperium præcipi non cognovit.

Hic itaque in deserto moriturus est, quia dum in carnis suæ voluptatibus ignobiliter habitat, ad obtinendam sui juris terram per laborum certamina non desudat; sive cum Rubenitis et Galaaditis antequam Jordanem transeat, figitur, atque ideo terram lactis et mellis 295 possidere post triumphum cum aliis tribubus non meretur, intentionis suæ terminum posuit: et quia adhuc in expeditione positus, jam domi se habitare credit, ad hæreditatis suæ funiculum, ubi vera est requies, et segura tranquillitas, non attingit.

CAPUT VIII

De vita activa et contemplativa, sub figura Lia et Rachelis.

Omnis denique nostra conversio, et abrenuntiatio sæculi ad nil aliud, nisi ad requiem tendit; sed hæc requies sic acquiritur, si prius homo diversis certaminum laboribus exercetur, ut, cessante postmodum omni perturbationum strepitu, per gratiam contemplationis transferatur animus ad indagandam speciem veritatis. Sed cum ad hanc requiem, sicut dictum est, non nisi per labores et certamina pervenitur, quomodo quis ad requiem pervenit, qui necdum ad certamina ipsa, quæ in mediò sunt constituta, descendit? Quo enim pacto quis valeat aulam ingredi regiam, si eam, quæ præ foribus est, nondum transivit arenam? Qui propaginare non didicit, qui palmitum sarmenta non secuit, qui glebas sarculis nunquam fregit, qui vomeribus novalia non sulcavit, quomodo excussis paleis in horreo frumenta recondere, aut plenis musto canalibus vinaria poterit amovere?

Porro non obscurum est quod Laban duas filias habuit, quarum juniorem Jacob in conjugium concupivit, ad cujus tamen amplexus pervenire non potuit, donec majorem ignarus, atque ideo invitus accepit. Sed quia rem scientibus loquor, non mihi multis elaborandum est verbis. Laban quippe *dealbatio* interpretatur. Quis autem ad Deum convertitur, nisi ut deposita peccatorum nigredine per remissionis gratiam dealbetur? Sicut ipse pollicetur dicens: « Si fuerint peccata vestra quasi vermiculus, tanquam nix dealbabuntur (Isa. 1). » Quod felix ille peccator postulabat, cum diceret: « Mundabor, lavabis me, et super nivem dealbabor (Psal. 51). » Lia interpretatur *laborans*; Rachel, *verbum*, sive *visum principium*. Sed si Scripturam diligenter attendimus, nec uno quidem die servisse Jacob propter Lia, desiderium reperimus, sed per totas illas annorum hebdomadas pro sola Rachel servituti subjacuit; insuper et ipsam Liam ad illius intuitum toleravit. Quis enim ad Deum idcirco convertitur, ut labores et ærumnas, ac tentationum certamina patiat? Omnis enim Deum quærentis intentio hoc sperat, ad hoc spectat, ut ad requiem quandoque perveniat; et in summæ contemplationis gaudio, velut in pulchræ Rachel amplexibus requiescat;

videli. et ut per verbum quod audit, scandat ad videndum principium quod quæsit.

Sed necesse est ut hunc diversorum certaminum labor exerceat, antequam ad quietis intimæ suavitatem, quam concupiscit, attingat. Prius servitute deprimitur, ut jure postmodum ad perfectæ libertatis titulos provehatur. Septem vero annis sub dealbationis gratia servit, cum septem ea quæ ad proximi dilectionem 296 pertinent, Decalogi mandata custodit: videlicet ut primò timore constrictus, atque ideo servitutis jugo depressus, saltem a vetustæ legis incipiat institutis (*Exod. xx*), ut nimirum parentes honoret, ut non mœchetur, non occidat, non furetur, non falsum testimonium proferat, non uxorem alterius, non rem proximi concupiscat. Quibus rite servatis, non mox, ut sperabat, ad contemplationis oblectamenta perducitur, ut velut expectata diu Rachel pulchritudine perfruat; sed Lia sibi per noctem inopinata supponitur, quia inter humanæ hujus ignorantie tenebras tolerantia sibi laboris injungitur. Ex qua tamen jam numerosam sobolem suscipit, quia uberes spiritualis lucri per hunc laborem fructus acquirit.

Hanc itaque tolerat, ut ad illam quandoque perveniat, quam perseveranter amat. Suadetur ergo ut alios septem annos servire desudet, quia profecto necesse est ut adhuc alia septem præcepta conservet, sed jam aliquanto liberior, non legalia tanquam servus, sed evangelica sicut gener: videlicet ut sit pauper spiritu, sit mitis, lugeat, esuriat, sitiaturque justitiam (*Matth. v*); sit misericors, mundum cor habeat, sit postremo pacificus. Enimvero vellet homo si fieri posset, nullas quidem laborum molestias agendo, vel patiendo perferre, sed protinus in ipsis sui tirocinii rudimentis ad pulchræ contemplationis delicias pervenire; verumtamen hoc non in terra morientium sit, sed in terra viventium; quod significare videtur illud quod a Jacob dicitur: « Non est, inquit Laban, in loco nostro consuetudinis, ut minores ante tradamus ad nuptias (*Gen. xxix*). » Nec absurde major appellatur, quæ prior est tempore. Prior est enim in hominis eruditione labor boni operis, quam requies contemplationis. Expletis itaque duabus hebdomadibus, altera videlicet legis antiquæ, altera evangelicæ gratiæ, mox ad diu desideratæ Rachelis pervenitur amplexus; quia quisquis pertingere ad divinæ contemplationis oblectamenta desiderat, prius necesse est ut utriusque Testamenti peragere mandata contendat.

CAPUT IX.

De Zelpha et Bala.

Sed quia electus quisque perfectionis suæ limite non contentus, filios etiam Deo gignere spirituali fecunditate desiderat, postquam conjugale fœdus Jacob cum duabus sororibus iniiit, ad propagandum uberius germen sobolis, ancillas quoque ad generandi usum suscipere non refugit (*Gen. xxx*), atque ut omnia spiritualibus intelligantur redundare mysteriis, ipsa quoque ancillarum nomina sub mysticis

sunt enuntiata figuris. Nam Bala interpretatur *inveterata*. Sane quia intellectum spiritualis substantiæ nudis verbis humana lingua nequit exprimere, quandoque doctrina sapientiæ per quasdam corporeas similitudines audientem nititur informare. De veteri autem vita, et carnalibus sensibus dedita, corporeæ cogitantur imagines: quarum videlicet ad docendum usus assumitur, cum aliquid ex incomprehensibili et incommutabili essentia divinitatis auditur. Rachel itaque maluit **297** utcumque filios ex ancilla suscipere, quam omnino sterilis permanere; quia doctrina sapientiæ, sive gratia contemplationis, per exteriorum scientiam, vel visibilium rerum formas, auditoribus intimat quidquid de invisibilibus intra arcana mentis occultat; et sic quodammodo per ancillam filios accipit, dum per eam, quæ sub se est, scientiam, spirituales Deo filios parit; Zelpha vero interpretatur *os lians*.

Hæc igitur ancilla illos figurat, quorum in prædicatione evangelicæ fidei os quidem hiat, sed cor non hiat. De quibus videlicet scriptum est: « Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me (*Matth. xv*). » Et de quibus Apostolus: « Qui prædicat, inquit, non furandum, furaris (*Rom. ii*). » Verumtamen ex hac ancilla hæredes futuros aliis Liâ filios accipit; quia sæpe per tales etiam prædicatores activa vita multos regni filios adoptavit. De quibus Veritas: « Quæ dicunt, inquit, facite; quæ autem faciunt, facere nolite (*Matth. xxiii*). » Et Apostolus: « Sive, inquit, occasione, sive Christus veritate annuntietur, et in hoc gaudeo, sed et gaudebo (*Philipp. i*). »

Sed jam sufficiat, quod sacræ mentionem historiæ hucusque protraximus, qui seriatim Scripturas exponere propositum non habemus. Hoc tantum in his considerandum esse perpendimus, quia sicut Jacob Rachelis solius intuitu omnes illas mulieres accepit, ex quibus filios genuit, sic quisquis sub dealbationis gratia constitutus, fructificare Deo spiritali fecunditate desiderat, necesse est ut per omne quod agit, ad contemplationis semper gratiam tendat.

CAPUT X.

De his qui vagationibus dediti, ignorant spirituale conjugium.

Sed quid ad hæc dicimus, cum videamus in domo Laban nonnullos sub tanti torporis atque desidie negligentia vivere, ut neque Rachelis ambient pulchritudinem, neque etiam circa Liæ se videantur exercere laborem? Hi profecto sunt, qui in monasteriis constituti, neque per remotiorem vitam, sive per assidue orationis instantiam ad gratiam contemplationis anhelant, neque sub jejuniorum se, diversorumque laborum districtione castigant. Huiusmodi plane vel conjugii omnino liberi, vel ancillarum tantummodo complexibus sunt contenti, quia vel inertis ignaviæ potiuntur otiiis, vel si quid agunt, non ad hoc tendunt, ut activæ vel contem-

plativæ vitæ perferant fructum, sed ad hoc potius ut proprii arbitrii, suæque voluntatis expleant appetitum.

Hi sunt denique, qui ad quælibet peragenda negotia huc illuc votiva jugiter vagatione discurrent; et dum quiescere nesciunt, videri velut obedientes volunt: sicque morbum vitii quo laborant, superducto velamine virtutis obumbrant. Hi nimirum non idcirco laboribus atteruntur, ut obediant, sed ideo suis præpositis obedire deliberant, ut laborandi materiam non amittant, otium videlicet tolerant; labore fruuntur; quia vagationem, quietem, molamque negotiorum volvere, suavem deputant voluptatem. Sunt enim quædam animæ paralyticæ **298** quæ se gaudent crebris discursionibus agitare: Quisquis enim corporeæ paralysis languore constingitur, sæpe ministrorum vexatione concutitur, et sic agitationibus refovetur. Hi certe, spirituales videlicet paralytici, vel solis ancillis dicendi sunt esse conjuncti, atque ideo eorum filii nullatenus ad hæreditatis capessendæ jura perveniunt; vel si liberas habere se putant, non ancillas, ut ita dixerim, propter filias Laban, sed perverso ordine filias sibi met foederare volunt propter ancillas; quia non ad hoc laborant, ut obediant, sed ad hoc potius obediunt, ut laborent. Nec more Jacob, ad activam, vel contemplativam vitam fructus suorum operum referunt; sed sive de activa quid in sua operatione demonstrent, sive de contemplativa aliquid verbis enuntient, non in his spiritualis utilitatis expetunt fructum, sed propriæ tantummodo voluntatis aucupantur arbitrium.

CAPUT XI.

De monachis qui grammaticam discere gestiunt.

Ut autem cum stomacho loquar, ex istorum numero sunt ii, qui grammaticorum vulgus adeunt, qui, relictis spiritualibus studiis, addiscere terrenæ artis ineptias concupiscunt: parvipendentes siquidem regulam Benedicti, regulis gaudent yacare Donati. Hi porro fastidientes ecclesiasticæ disciplinæ peritiam, et sæcularibus studiis inbiantes, quid aliud quam in fidei thalamo conjugem relinquere castam, et ad scenicās videntur descendere prostitutas? Et, ut ita fatear, meretricum lenociniis oblectati dant repudium liberis, ut, violato nuptiali foedere, socientur ancillis. Deserunt uxores Laban, videlicet filias, et ad lupanares transeunt concubinas; ut merito cum Bala veteres, et cum Zelpha vaniloquia videantur urbanitate dicaces. Sed fortassis objiciunt, quia ad hoc exteriorum artium nugis insudant, ut locupletius ad studia divina proficiant. Jacob certe petitionibus uxorum, concubinarum toleravit amplexum: alioquin qui ex eis nati sunt, nullatenus cum cæteris ad hæreditatis jura concurrerent, si adulterinæ conceptionis infamiæ subjacerent. Quærent ergo, et auctoritatem Patrum subtiliter consulunt.

Quod si his artibus operam dare monachum sacra Scriptura permittit, dicatur jam quia uxor viro ancillam in usum sobolis tradit. At si Gregorius, Hie-

ronymus, aliique doctores sancti hæc funditus abnegant; noverint isti, quia adulterino pellicum amore decepti, velut contra conjugale fœdus sine fœdere pertinaciter pugnant. Nam non solum prohibemur post acceptum sacrum ordinem vanis hujusmodi doctrinis intendere; sed ex iis quoque quæ ante didicimus, superflua quæque præcipimur detruncare. Unde per Moysen lege decernitur, ut mulieri in bello captæ, et in conjugium victoris electæ, corporis superfluitas abscindatur: « Quæ radet, inquit, cæsariem, et circumcidet ungues, et deponet vestem in qua capta est, sedensque in domo tua flebit patrem et matrem uno mense; et postea intrabis ad illam, **299** dormiesque cum illa, et erit uxor tua. (*Deut. xxi*). » Mulieri quippe cæsariem radimus, cum rationali disciplinæ sensus superfluos amputamus; ungues etiam circumcidimus, cum ab ea mortua quæque superstitionum opera desecamus. Quæ etiam vestem deponere, in qua est capta, præcipitur, ut superductam fabularum et quorumlibet figmentorum exuat superficiem, ac solidam veræ rationis exhibeat veritatem.

Patrem vero et matrem deflet, quia liberalium auctores artium mens nostra mortuos deputat, et eos in errore periisse compatiendo deplorat. Consuetudo autem feminarum est, per unumquemque mensem sui sanguinis effusione purgari: post mensem itaque ad hanc mulierem intrare præcipimur, ut artem cujuslibet disciplinæ omni superstitionum contagio defæcatam, velut in conjugium sortiamur; quatenus jam Israelitica facta, consequenter in **C** Israelitæ conjugium transeat, et bene fecundam spiritualium operum sobolem reddat. Et hæc omnia illis procul dubio congruunt, qui in sæculari militia liberalium studiorum artibus instruuntur: cæterum quibus non licet etiam cum hospitibus loqui (*S. BE- NED. Reg., c. 55*), in quibus videlicet ipse Christus alloquitur, et suscipitur: qui non nisi ad interrogationem os aperire debemus, et cum reficimur, ex ipsa etiam sacra lectione consulere non audemus; quomodo liceat theatralia grammaticorum gymnasia insolenter irrumpere, et velut inter nundinales strepitus vana cum sæcularibus verba conferre? Hæc autem adversus monachos nugis exteriorum artium implicatos diximus, ut eorum vanitas quam procul a linea rectitudinis exorbitet, monstraremus.

CAPUT XII.

De laude lacrymarum.

Ultero etiam expedit, ut quicumque frater sæculum perfecto corde deseruit, ea ipsa quæ sibi jam nota sunt, si noxia probantur esse, dediscat, et oblivioni perpetuæ, in quantum prævalet, tradat. Nesciat itaque jam disputare de coquis, ignoret esculentiores præferre lautioribus cibis, non jam calleat urbana, vel captiosa verba proferre, non rhetoricos colores in usus tinnulæ declamationis assumere, non denique per sales atque facetias risum cuilibet extorquere. Jejunium amet, necessariorum rerum penuriam diligat, aspectus hominum fugiat, sub silentii-

A se censura constringat, ab exteriori se negotio subtrahat, os suum ab otiosa confabulatione custodiat, mentis suæ latibulum petat, ubi ad videndam Creatoris sui faciem totis nisibus inardescat: ad lacrymas anhelet, lacrymas a Deo quotidianis precibus flagitet. Lacrymarum quippe mador animam omni labe purificat, et ad proferenda virtutum germina nostri cordis arva fecundat. Sæpe namque miserabilis anima velut sub pruinali glacie comas, et foliorum ornamenta deponit, et recedente gratia, ipsa sibimet derelicta, tota remanet arida, et quasi decidentium florum videtur decore nudata. Sed mox ut lacrymæ ex munere intimi inspectoris eruperint, protinus hæc eadem anima revirescit, torporis ignavi frigore **300** solvitur, et tanquam arbor verna, **A**ustri fomite recalescens, redivivo virtutum suarum flore vestitur.

Lacrymæ porro quæ a Deo sunt, divinæ exauditionis tribunal fiducialiter adeunt, et impetrantes præsto quod petunt, de peccatorum nostrorum certa remissione confidunt. Lacrymæ sunt in fœderanda inter Deum et homines pace sequestres, et veraces sunt atque doctissimæ in qualibet humanæ ignorantie dubietate magistræ. Nam dubitantes ex aliquo utrum Deo placeat, neene, nunquam melius certitudinem capimus, quam cum veraciter lacrymantes oramus. Tunc enim quidquid agendum mens nostra decreverit, super hoc rursus ambigere necessarium jam non erit. Lacrymæ porro diluunt omne spurcitiarum in meretrice contagium (*Luc. vii*), et inmundis manibus tribuunt (*Matth. xxvii*), ut non solum pedum, sed et Domini capitis mereantur attactum. Lacrymæ tribuunt, ut negator apostolus non modo non pereat omnino post lapsum, sed ultro etiam ut super cæteros cœlestis curiæ senatores obtineat principatum. Lacrymæ contulerunt, ut David post adulterii simul et homicidii (*II Reg. xii*) profundissimum barathrum non modo regnum cum vita non perderet, sed ultro etiam promissionem hæredis ex se nascituri cum juramento susceptam immobiliter obtineret, qui et regni sui solium, et omnium regna terrarum perpetuo possideret. Lacrymis est concessum, ut morituro mox Ezechie tria annorum iustra ad vitam Deus omnipotens adderet, et insuper se et urbem Hierusalem de regis Assyriorum manibus liberaret (*IV Reg. xx*). Lacrymis certe divina pietas contulit, ut Saram Raguelis filiam de vinculo turpis improperii clementer absolveret, et ad digni viri thalamos nuptiali per angelum fœdere destinaret (*Tob. vii*). Lacrymis impetravit Esther, ut Israeliticum populum Deus de communi periculo perditionis eriperet, et in Aman, quod ipse paraverat, propositi suspendii sententiam retorqueret (*Esther xiv*). Lacrymæ nihilominus contulere Judith, ut et caput abscinderet Holophernis (*Judith viii, ix*), et intra cubiculum luxuriantis illecebræ florem non amitteret pudicissimæ castitalis.

Quid de centurione Cornelio referam (*Act. x*), qui munere lacrymarum apostolicæ meruit visita-

tionis accessum : moxque deserens gentilitatis errorem, ad Christianæ regenerationis translatus est novitatem? Quid Susannam memorem (*Dan. xiii*), quæ mox ut ad lacrymarum patrocinium confugit, protinus de manibus ad mortem se trahentium rapitur, in falsorum caput testium damnationis sententia vertitur, et sic per spiritum junioris pueri sanguis innoxius liberatur? Porro autem si cuncta lacrymarum percurre dona voluero, prius forte dies claudetur quam exemplorum copia subtrahatur. Hæc sunt enim, quæ et animam peccatorum labe purificant, et cor vagum in oratione confirmant. Hæc sunt, quæ de mœrorè pariunt gaudium; et dum per oculos carnis erumpunt, ad spem nos supernæ beatitudinis erigunt. Non enim possunt in sua petitione contemni, quæ et magnas voces habent in auribus Creatoris : quas profecto voces ille ad Deum frequenter miserat, et quid ad obtinendum possent, subtiliter **301** noverat, qui dicebat : « Exaudi orationem meam, Domine, et deprecationem meam; auribus percipe lacrymas meas (*Psal. xxxviii*). » Qui enim non oculis attendi, sed auribus percipi lacrymas postulat, voces inesse lacrymis manifestè designat. Lacrymæ nempe cum in conspectu pii iudicis supplicant, nihil hæsitant, sed sic misericordiam tanquam rem quamlibet proprii juris sibimet vindicant, et impetrasse se quod petierant confidenter exsultant.

Ô lacrymæ deliciae spirituales, super mel videlicet et favum, atque omni nectare dulciores! quæ mentes ad Deum erectas jucunda saporis intimi suavitate reficitis, et arida ac tabescentia corda haustu supernæ gratiæ medullitus irrigatis. Terrenarum namque dapum saporos atque dulcedines superficie quidem palati gustantes oblectant, viscera autem interiora non penetrant; sapor vero divinæ contemplationis omnia interiora nostrat replet, vegetat, obdulcat. Lacrymantes equidem oculi diabolum terrent, et sic lacrymarum erumpentium expavet impetum, ac si procellosi nimbi grandinem, vel furentium undique ventorum effugiat tempestatem. Nam sicut spumosi torrentis cumulus superveniens, cunctis alveum sordibus purgat; sic lacrymarum profluentium cursus ex mente flentis et diabolicæ versutiæ semina, et omnes sordentium vitiorum pestes eliminat.

CAPUT XIII.

Quod ex amore Dei compunctio nascitur, et rursus ex compunctione divinus amor augetur.

Sed hæc aqua ex igne profluit, ut quisquis affluere imbris inundatione desiderat, divini amoris ignem prius necesse est in camino suæ mentis accendat. Quod facilius exprimere possumus, si quod in secundo Machabæorum libro perhibetur historialiter gestum, ad memoriam deducamus. Ait ergo Scriptura : « Cum in Persidem, inquit, ducerentur patres nostri, sacerdotes, qui tunc Dei cultores erant, acceptum ignem de altari occulte absconderunt in valle, ubi erat puteus altus et siccus, et in eo con-

A tutati sunt eum, ita ut omnibus ignotus esset locus. Cum præterissent autem multi anni, placuit Deo ut mitteretur Nehemias a rege Persidis : hic misit nepotem sacerdotum illorum ; qui absconderant, ad requirendum ignem, et sicut narraverunt nobis, non invenerunt ignem, sed aquam crassam (*II Mach. i*). » In quibus omnibus verbis illud unum spiritualiter attendendum est : quod in alto et sicco vallis puteo prius ignis absconditur, et postmodum non ignis, sed aqua crassa a requirentibus invenitur. Mens quippe sincera atque perfecta Deum intentione quærentis non incongrue per puteum vallis altum, et siccum designatur : quæ nimirum et a fluidis illeceberrarum carnalium voluptatibus arida, et terrenæ concupiscentiæ ruderibus alte defossa, et in veræ humilitatis est convalle fundata. Huic itaque puteo sacrificii ignis immittitur, cum in electi cujuslibet mente divini amoris flamma concipitur, atque ad cœleste desiderium pius animus **302** inflammatur. Sed hic ignis in aquam vertitur, quia ex aqua divini amoris lacrymarum compunctio generatur.

Et notandum, quod non pura duntaxat aqua, sed crassa aqua narratur illic fuisse reperta. Quid enim crassa est aqua, nisi lacrymarum compunctio, divinæ procul dubio gratiæ pinguedine saginata? Qua videlicet pinguedine saginari Propheta æstuebat, cum diceret : « Sicut adipe et pinguedine repleatur anima mea (*Psal. lxii*). » Et per alium prophetam hæc eadem promittitur crassitudo, cum ait : « Delectabitur in crassitudine anima vestra (*Isai. lv*). » Hinc iterum dicitur : « Memor sit, inquit, Dominus omnis sacrificii tui, et holocaustum tuum pingue fiat (*Psal. xix*). »

Nec prætereundum, quod abscondentes hunc ignem, contutati quidem fuisse, non autem funditus exstinxisse referuntur ; quia nimirum ignis divini amoris, quem in ara nostri cordis accendimus, ut ex aromatibus bonorum operum suave Deo sacrificium offeramus in ipso nostræ conversionis initio, intus quidem debet occulte semper ardere, non autem foras se per vanæ gloriæ flammis expandere. Contutatur ergo sopitis flammis, non autem vi privatur ardoris, ut non prorsus intereat, sed sese postmodum mirabiliter ignis in aquam vertat. Hæc porro aqua, compunctio videlicet lacrymarum, non solum nos a peccatorum contagione purificat, sed etiam, ut placeant ipsa Deo bona nostra, commendat. Omne namque bonorum operum sacrificium in conspectu superni iudicis suavius redditur, si contritiæ mentis lacrymis aspergatur. Unde illic apte subjungitur : « Et sacrificia, inquit, quæ imposita erant, jussit sacerdos Nehemias aspergi aqua ipsa, et ligna quæ erant superposita (*II Mach. i*). »

Sed cum operum nostrorum sacrificium veræ compunctionis aqua perfundimus, mox mentes nostras splendor irradiat, et quidquid obscurum, quidquid in eis tenebrosus eatenus latebat, illustrat. Quidam namque se nobis tunc intimæ lucis radius aperit, et omnes animæ nostræ latebras, nova fulgoris jucundi

serenitate perfundit. Quapropter illic cum præmittitur: « Quia jussit haurire, et afferre sibi, et sacrificia quæ imposita erant, jussit sacerdos Nehemias aspergi aqua ipsa, et ligna quæ erant supposita; » protinus historiæ series addidit: « Hoc factum est, et tempus adfuit, et sol refulsit, qui prius erat in nubilo: et accensus est ignis magnus, ita ut omnes mirarentur (*Ibid.*). »

Audivimus ante, quia aqua pro igne reperta est, nunc e contrario dicitur, quia per aspersionem aquæ ignis magnus accensus est. Ergo et ex igne aqua nascitur, et ex aqua ignis invicem procreatur. Quia videlicet ex igne divini amoris gratia compunctionis oritur, et rursus ex compunctione lacrymarum desiderii celestis ardor augetur. Alterum siquidem pendet ex altero et sibimet utrumque invicem præstat, dum et ex amore Dei lacrymarum compunctio profluit, et rursus per lacrymas ad amorem Dei mens nostra ferventius inardescit. In qua autem mente hujus alternitatis reciproca varietas agitur, ab omniprocul dubio reatus sui squalore purgatur. Unde illic non incongrue postremo subjungitur: « Appellavit autem **303** Nehemias hunc locum Nephthar, quod interpretatur *purificatio*. » Locus itaque noster ubi sacrificium offertur: ubi aquæ et ignis, ut dictum est, varietas alternatur, fidelis est anima. Quæ profecto non incongrue purificatio dicitur; quia dum nunc superni amoris igne decoquitur, nunc contriti cordis fleatibus mundatur, velut secundi baptismi fluentis abluatur.

Has autem successionum alternantium vicissitudines, et mutationum spiritualium varietates Isaias profunde inspexerat, cum dicebat: « Orietur, inquit, in tenebris lux tua, et tenebræ tuæ erunt sicut meridies; et requiem dabit tibi Dominus semper, et implebit splendoribus animam tuam, et ossa tua liberabit (*Isai. xviii.*). » Ecce ignis in puteo absconditus. Sed audi quomodo ignis hic convertatur in aquam; nam protinus subdit: « Et eris quasi hortus irriguus, et sicut fons aquarum, cujus non deficient aquæ (*Ibid.*). » Postremo, ut noveris, quia hæc rursus aqua in ignem convertitur, et per lacrymarum gratiam divini amoris ardor ferventius excitatur, paulo inferius addidit: « Tunc delectaberis super Domino, et sustollam te super altitudinem terræ (*Ibid.*). »

CAPUT XIV.

De Sylvestro lacrymarum inundatione decepto.

Hic autem quid nobis acciderit, silentio prætereundum esse non ducimus. Nam hucusque scribentibus Dominica festivitas supervenit, emergentibusque negotiis a scriptiōne diutius exteriorum nos sollicitudo compescuit. Tunc juvenulus quidam, Sylvester nomine, qui hæc non quidem me dictante scribebat, sed ut digne me prædicem, tabulis descripta in schedulas transferebat, tanta maligni hostis arte delusus est, ut in lacrymas repente prorumperet, et vix nocte vel die præter horas soporis, et cibi, sese a lacrymarum inundantia cohiberet;

A vinum autem omnino dimisit, cibo quoque se continentissimo, ac permodico sustentabat; somno etiam summotenus indulgebat. Interea suggerebat illi diabolus, ut remotioris eremi secessum peteret, ubi videlicet vel raro, vel nunquam hominem jam videret: cumque sibi conclusionis copiam præberemus, aiebat se concludi quidem nullatenus velle, talem autem desiderare locum, ubi dum ingrederetur et egrederetur, libere, et solitarius a nemine videretur. Obsistebant autem huic obstinationi omnes unanimiter fratres, et technam hanc, versutiamque diaboli probabiliter asserebant. At ille pervicax et obstinatus, dum lacrymis exuberantibus fidem præbet, in voto suo, quod maligno spiritu suggerente conceperat, irrevocabilis permanet. Puto quod antiquus hostis aptum deceptionis suæ nactus articulum, hoc ejus oculis ingerebat, quod in hoc opusculo paulo superius Sylvester ipse conscripserat: ubi dicitur, quia dubitantes ex aliquo, utrum Deo placeat necne, nunquam melius certitudinem capimus quam cum veraciter lacrymantes oramus. Non enim attendit, quod huic versiculo paulo ante præmissum est; quia illæ duntaxat lacrymæ, quæ a Deo sunt, exauditionis **304** tribunal adeunt; non illæ certe quæ a callidi insidiatoris præstigiis suggeruntur.

Hoc etiam oscitando præterit, quod dictum est, veraciter lacrymantes. Non enim veraciter, sed fallaciter lacrymatur, cui per mendacem ab initio spiritum falsus fletus immittitur: nam nec dissimile quod et beatus papa Gregorius in suis Moralibus scribit, dicens: « Sed hæc, inquit, vitia, quæ sub virtutum specie antiquus hostis occultat, valde subtiliter manus compunctionis examinat. Qui enim veraciter intus dolet, quæ agenda foris, quæ non agenda sint, fortiter prævidet. Si enim nos vis compunctionis in intimis afficit, omnis mox strepitus pravæ suggestionis obmutescit. Et si cor veraciter intus dolet, linguam contra nos vitia non habent. » Ecce hic magnificus doctor, cui et fatuitatis nostræ concordat ineptia, non ait, si cor intus dolet, sed si cor veraciter intus dolet. Ut patenter insinuet alium esse dolorem, quo mens divinitus afflata compungitur; alium quo per insidiatoris fraudem quasi contriti cordis lacrymas imitatur; alias esse lacrymas, quas mendacii, et erroris spiritus simulat; alias autem, quibus veritatis Spiritus animarum squalorem et rubiginem purgat.

Ut igitur ad relationis ordinem redeamus, quia dudum in alia solitudine habitare permissus, semetipsum temerarius abscidit, nec non et ad alia loca vagabundus erravit: ille duntaxat confisus in lacrymis, æquis consiliis nullatenus acquiescebat præbere consensum: nec se aliquatenus decipi posse credebat, quem quotidiana compunctio crebris lacrymarum profluviiis inundabat. Quid plura? ovum certe, quod aspis in pectoris ejus nidulo confovebat, tandem familiarem prorupit in fetum. Nam librum nobis admodum charum, videre ad modicum petiit, cujus quatuor de medio furtim quaterniones abscidit, ac

mbulas ad mensuram stringendi codicis, ne tale quid suspicaremur, accuratissime detruncavit: deinde stimulo conscientiae territus, ne compedibus vinciretur, praeforibus cellulae stans, cultello vulnus infligere vel sibi, vel aliis, si quis eum contingeret, minabatur. Tunc liquido patuit hujusmodi lacrymas non de caelesti rore descendere, sed ex tartari sentina sine dubio scaturire. Hoc autem, fratres mei, vobis narrare curavimus, non ut delinquentis fratris exaggeremus infamiam, sed ut vos suspectam semper in ipsis etiam bonis studeatis habere cautelam.

CAPUT XV.

De diversis officiis monasterii; primo de abbate.

Libet hic diversa monasterii officia succincte perstringere, et quid administratoribus eorum quibusque servare conveniat, summòtenus expedire. In primis igitur, o venerabilis abba, fac ipse quod praecipis. exerce quod praedicas, imple quod mandas; non vita discordet a lingua, non opera videantur a sermone discreta, nec aliud doceat auctoritas praesidentis, aliud exhibeat operatio conversantis. Raro autem progressurus egredere, ut semen verbi, **305** quod sparseras, jugiter valeas excólendo rigare. Non itaque hospitem te monasterii frequens discursus exhibeat, sed habitatorem potius, atque domesticum diuturnitas morosae gravitatis ostendat. Commendet inedia jejunia praedicantem, nec loquentis sententias comedentis fauces impugnent. Melius nempe sobrietatem docet manus, cum ad os sub moderamine ducitur, quam si vescentis lingua loquatur. Porro vivida satis, et efficax in discipulorum mentibus praedicatio est: alii os ad mensas impellere, impellentem vero in rigore jejunii permanere. Sic intenta delinquentibus ferulam, ut in te motum iracundiae sub rigida cohibeas disciplina.

Interim verò dum minaris, dum terroribus culpabilem concutis, in temetipsum oculos revoca, modum humanae fragilitatis attende, et temetipsum corripere posse, si censor adesset, subtiliter meditare: nec mireris, si subjectus quispiam forte transgrediens cuncta jussionis tuae mandata non impleat, cum tanta sit conditionis humanae fragilitas, ut ipsa etiam corporis sui membra prorsus in omnibus timibet obtemperare non possint. Ut autem quod dicimus, evidenter eluceat, praecipe oculis tuis, ut eis acedia non obrepat; cordi, ut cogitationum phantasmata non amittat; indica genitalibus pudicitiam, ut aliquando incentiva luxuriae non titillent; gulae sobrietatem, ut alimenta esculentiora non pruriant; postremo toti simul corpori, ut morbis irruentibus non patescat. Et cum liquido probaveris haec a temetipso exigere fidem, sed penitus impetrare non posse, quid mirum si in his, qui a te personis et moribus disjuncti sunt, perfectam in omnibus nequeas obedientiam reperire? Plane si haec in te solerti meditatione consideres, fraternae quoque imbecillitatis excessum aequanimiter ferres. Si quid forte patrimonii latioris accesserit, si suppetere copia cernitur, si Dei domus

augetur, noli tuis meritis, sive studiis arrogare, sed beneficiis duntaxat divinis ascribe. Revoca itaque ante oculos tempora, quando privatus eras, et recole, quia tibi nullatenus ista provenerant.

Constat ergo quia non tibi, sed Christi confertur Ecclesiae, quod tu sine illo assequi nequivisti. Non mensam fratrum coenaturus exhorreas, non te convivium privata delectent: et cum quibus tibi est altaris mensa communis, non indignos judices, qui tibi participant etiam in corporalibus alimentis. Non igitur suspicionem private vescentis absentia generet, unde ad perniciem murmurantium, sive detrahentium tua quoque fama laboret. Nec magnopere cures quam pretiosum sit quod latrinam compleat, sed id potius unde fraternae charitas in Christo per amoris mutui glutinum coalescat.

Noli monasterii bona prodigere, nec popularis aurae favorem proprium de communi velis utilitate captare. Si enim credimus, quod ditantium Ecclesias peccata solvuntur, credendum est etiam procul dubio, quia minuentes, et dilapidantes eas gravis sacrilegii vinculis innectuntur; et inde sunt isti peccatis obnoxii, unde reperiuntur illi peccatorum nexibus absoluti. Cave dum parentium stiparis obsequiis, **306** dum verbis assentantium suaviter deliniris, ne, quod absit, ipsa in mente tua praelatio, vel impensa reverentia lenocinetur, et quasi dignus sis, qui ad ista perveneris, male demulcens cogitatio blandiatur. Villicus quippe quanto in commissa largiori possessione beator, tanto est in reddenda ratione miserior; tantoque debet plura cum reddit, quanto gloriatur ampliora cum accipit. Plane timendum est valde quod dicitur (S. BEN. *Regul.*, c. 2 et 64): « Quia de omnibus sibi commissis animabus rationem redditurus est abbas, addita et suae animae ratione: » Pensemus itaque quanto nunc expedit, ut sit timore perterritus, qui in tremendo examine ad sui discussionem venit alienis janr ratiociniis fatigatus; sed quia doctori magis docendum est, quam discendum, haec illi pauca sufficiant, qui dum sua constitutus sit dicere, aliena forte fastidit audire.

CAPUT XVI.

De priore monasterii.

Prior autem monasterii hoc modo sui prioratus officium naviter administrat, si ab abbatis sui voluntate non discrepat, si omnium fratrum animos, quantum in se est, in ejusdem abbatis sincera dilectione confirmat. Joseph nempe herili praepositus domui (*Gen.* xxxix), noluit ad ultimum alienae conjugis in se desiderium trahere, sed in amore viri proprii docuit permanere. Nobilis et ille servus Abraham, ut uxorem domino suo sinceram fide provideat (*Gen.* xxiv), omne vir strenuus impensae humanitatis officium calcat: laboris sui scilicet, ac tanti itineris obliviscitur; ut soli domino suo militet, quidquid in expeditione positus operatur. Sicut enim abbas per omne quod agit ad amorem Christi debet filios provocare; ita etiam prior ne qua, quod absit, zelotypia generetur, in dilectione abbatis sui fratres

studeat unanimiter confovere. Non itaque circa delinquentium culpas se exhibeat mitem, ut abbatem faciat apparere crudelem; sed sic illo absente prava quæque redarguat, ut is postmodum rediens velut in tranquilli portus sinu, sic in spiritualium fratrum jucundantium lætitia requiescat.

Teneat igitur rigidam in excedentium correptione censuram, nec patiat apud se consuetam regularis propositi tepescere disciplinam. Ille sit ad justitiam rigidus, ut abbas videri valeat in mansuetudine pius; ille instet exigere, ut sit quod abbas paterna possit pietate donare. Moyses quippe ut fidelis famulus nudæ justitiæ præcepta tradidit; Christus autem ut vere pius Dominus, austeræ legis duritiam temperavit. Aaron vero, qui prævaricanti populo se quasi tractabilem præbuit, cum eo simul ad sacrilegos ritus idola fabricavit. Sicut appendebatur velum ante arcam fœderis, sic prior ad exteriora quæque negotia quasi quoddam sit tegmen abbatis. Ille siquidem pulveribus de sæculi via surgentibus semper expositus obviet; iste velut arca Domini in sui fulgoris munditia jugiter perseveret. Ille tanquam Aaron os abbatis factus, loquatur ad populum; iste sicut Moyses, in his quæ ad Deum pertinent, divinis alloquiis perfruatur. Uterque igitur in **307** unitate spiritus alterutrum concurrentes, talem, si possibile est, Deo sobolem nutriant, cui in jus cœlestis hæreditatis ascriptæ posteritas nulla succedat.

CAPUT XVII.

De significatore horarum.

Noverit autem significator horarum, quia nulli magis in monasterio est oblivio fugienda, quam sibi. Si enim articulum suum cujuslibet synaxis hora, vel præventa, vel dilata non teneat, omnem procul dubio horarum succedentium ordinem turbat. Non ergo fabulis vacet, non longa cum aliquo colloquia misceat, non denique quid a sæcularibus agatur inquirat; sed commissæ sibi curæ semper intentus, semper providus, semperque sollicitus, volubilis sphaeræ necessitatem quiescere nescientem, siderum transitum, et elabentis temporis meditetur semper excursus. Porro psallendi sibi faciat consuetudinem, si discernendi horas quotidianam habere desiderat notionem: ut quodcumque solis claritas, sive stellarum varietas nubium densitate non cernitur, illic in quantitate psalmodiæ, quam tenuerit, quoddam sibi velut horologium metiatur. Enimvero mos, ut homines ad ecclesiam, dum pulsantur tintinnabula, congregentur, ex antiquæ legis mystica traditione descendit, jubente Domino Moysi: « Fac tibi, inquit, duas tubas argenteas ductiles, quibus convocare possis multitudinem, quando movenda sunt castra: cumque increpaveris tubis, congregabitur ad te omnis turba ad ostium tabernaculi fœderis (Num. x). » Sicut enim tunc Israelitica plebs cum tubis ad tabernaculum confluebat, ita etiam nunc fidelium populus ad ecclesiam, audito tintinnabulorum clangore, festinat.

Neque hoc discrepat, quod illi dicuntur castra mo-

A veri, cum videlicet castra ad bellorum roscantur pertinere procinctum. Unde et paulo post dicitur: « Si exieritis de terra vestra contra hostes qui dimicant adversus vos, clangetis ululantibus tubis, et erit recordatio vestri coram Domino Deo vestro, ut eruamini de manibus inimicorum vestrorum (Ibid.). » Ad pugnam quippe quasi castra contendimus, cum, ut ita dicam, psaluri, vel oraturi ad ecclesiam festinamus. Illic enim tenebrarum principes adversum nos feraliter dimicant, ut per illusiones phantasmatum ab his quæ per labia defluunt, vagabundas mentes avertant. Et re vera quam pulchra militiæ species, præcipue nocturnis horis, cum fratres quasi tabularum clangoribus excitati cuneum faciunt, et tanquam directa acie properantes, attoniti ad procinctum divini certaminis concorditer gradiuntur. Cum videlicet puerorum ala præcedit, juvenum vero tanquam manipulorum turma subsequitur; postrema autem legentes vestigia senes, belli scilicet robor, ne subsidat aliquis, ne vel hostis furtivus immergat, totius exercitus terga custodiunt.

Adde, quod laterna in prima belli fronte præfertur, ut columna ignis per desertum præcedere populum aptissima similitudine videatur. Sic nimirum, sic centuriæ Christi ad comedendum cœleste manna; sic ad obtinendam terram **308** lacte melleque manantem veræ Israelitiæ properant legiones. Clangentibus namque tubis ad tabernaculum fœderis properant, ut verbi cœlestis illic epulas comedant, et sacrificium laudis Deo, ac bonæ voluntatis vota persolvant. Unde et ibidem non inconvenienter additur: « Si quando, inquit, habebitis epulum ad dies festos et Kalendas, canetis super holocaustis, et pacificis victimis; ut sint vobis in recordationem Dei vestri (Num. x). » In his igitur et hujusmodi verbis significator horarum prudenter advertat, quam vigilem, quamque sollicitum in assignato sibi ministerio esse semper oporteat, ne tantum videlicet opus per ejus incuriam sui ordinis statuta confundat.

CAPUT XVIII.

De mensæ lectore.

Mensæ lector sollicita consideratione perpendat, quam distincte, quam aperte, quam denique intelligibiliter legere debeat. Quandoquidem cum refectio-
D ne corporum, ille pabulum exhibet animarum. Dixit Apostolus: « Esca ventri, et venter escis; Deus autem hunc, et illam destruet (I Cor. vi). » Per alios igitur offertur esca corporibus, quæ mox in putredinem vertitur: per hunc divina ministrantur eloquia, quæ cœlo etiam terraque transeuntibus, non transibunt. Sic ergo legendum est, ut dum caro sua stipe reficitur, anima quoque cœlestibus epulis saginetur.

Legatur itaque non lectori, sed auditori; nec aucupetur propriæ rumusculos famæ, sed ædificationi potius consulat alienæ. Nec curet quid de lectore dici, sed quid de lectione possit intelligi.

Edentibus etiam suggerendum est, ut sic refectionem sobrietas temperet, quatenus commolentium strepitus faucium meatus aurium non obturet. Sic mediatrix inter os et mensam manus scilicet moderata discurrat, sic se sub gravitate freno suspensa cohibeat, ut dum terrena per fauces esca trahitur, nequaquam a divinis jejunare dapibus esuriens anima compellatur.

CAPUT XIX.

Quanta cellerarium oporteat discretione pollere.

Cellerarius autem, quia quasi pater constitutus est monasterii, debet officium sibi commissum tanta dispensationis arte peragere, ut manum et aperiendo substringat, et stringendo discretus aperiat; quatenus in eo et parca sit largitas, et parcitas larga. Summopere quippe cavendum est, ne parcitatem tenacitas, largitatem effusio mentiatur. Sæpe enim vitium virtutis se specie palliat, quantoque quasi bonum esse quod malum est cernitur, tanto difficilius emendatur. Bonus autem administrator sic dispensat necessaria corporum, ut saluti etiam consulat animarum; quia et parcendo sobrietatem nutrit, et largiendo murmurationis vitium ne oriatur, obsistit. Sæpe enim (ut vir prudentissimus ait) liberalitate liberalitas perit, **309** videlicet et cum res et non indigentibus indiscrete profunditur, ideoque quid vere indigentibus dandum sit, postmodum non habetur.

Debet itaque negari superfluum nostris, ut supersit unde charitas impendatur extraneis. Nehemias enim ut venientes quosque de gentibus per circuitum in convictum propriæ mensæ suscipiat (*II Esdr. v*), gregibus suis parcere inhumanum putat; sicque suis necessitatem stipendiis temperat, ut charitatis officium et in alienos extendat. Tobias cum tanta laboraret inopia, ut uxor ejus texturini operis questum conducta susciperet (*Tob. ii*), hæc ipsa, quæ habebat, adjecit parva dividere, ut concaptivis fratribus quaecumque saltem solatium exhiberet. Peregrinus itaque pietatem a se peregrinari non pertulit, et rebus pauper opulentissimæ charitatis divitias non amisit. Abigail dum magnifici convivii partem subtrahit (*I Reg. xxv*), a viri jugulo gladium David in ultionem contumeliæ festinantis avertit; sicque suis cibum bene furata subripuit, quibus utique vitam extraneis ministrando servavit. Paulus etiam monet per unam Sabbati, quod placuerit apud unumquemque reponi, ut Hierosolymam sanctis indigentibus Corinthiorum posset gratia destinari (*I Cor. xvi*). Sic itaque debemus nostris quotidiani victus stipendia ministrare, ut meminerimus, etiam si facultas suppetat, et extraneis in necessitate succurrere. Sit autem Ecclesiæ dispensator, non acceptor personarum, sed considerator infirmitatum; non captator gratiæ, sed sustentator imbecillitatis alienæ, ut æqualiter indigentibus æqualia tribuat, quos autem fragilitatis diversitas separat, administrationis etiam dispensatio moderata discernat. Sic enim omne scandalorum seminarium tolli-

tur, si singulis quibusque membris, non quod voluntas ambit sed quod necessitas expetit, imperiatur.

CAPUT XX.

Admonitio puerorum.

Porro autem, quia totum sancti hujus cœnobii corpus, velut extensis quibusdam fraterni amoris ulnis amplectimur, ratum ducimus, ipsa quoque ætatum momenta distinguere, et tanquam congruentia quædam admonitionum indumenta singulis quibusque membris aptare. Ut igitur ab incipientibus ordiamur: instruendi estis, o pueri, quia nunc ætas vestra cerea est: et sicut teneri adhuc estis in pusillitate membrorum, ita etiam utique flexibiles diversitatibus morum. Quantumque a ramis adhuc Pythagoricæ litteræ procul agitis, tanto faciliores estis, vel in dexteram dirigi, vel in sinistræ partis proclivia detorqueri. Sed si inter manus figuli plasta vitium læsionis incurrit, nisi præsto corrigitur, postquam ad instar lapidis obduruerit, non medetur. Si virgula ex prima radice succrescens, in obliquum se qualibet occasione retorqueat, ad rectitudinem nunquam remeat, si aliquanto diutius in eadem obliquitate perdurat; et quia ut hostile sit, indigna decernitur, flammis edacibus pabulum deputatur.

Cavete ergo, ne vitium aliquod vestrum cum **310** incremento corporis simul adoleat, ne pravitate ejuslibet in vobis nodositas obdurescat; sed sitis vasa non in contumeliam, sed in honorem facta, atque in domo Domini in omne opus bonum parata. Plane si vultis adulatorum probitate nitescere: et, quod aliis impossibile est, absque laboris tædio virtutibus abundare, amodo sobrietatis arma corripite, et adversus æstuentes carnis illecebras totis viribus decertate. In ipso jam tirocinii vestri primordio certam vobis victoriam Deo pro vobis stante promittite, et prælato crucis vexillo certamen infæderabile cum adversis spiritibus audenter inite. Calcate superbiam, frenetur ira, frangatur invidia, teneat silentii lingua censuram, ruminatio Scripturarum gulæ pruritus exstinguat; detractionem ut lingua non profert, sic et auris non audiendo condemnet. Cum detractoribus, ait Salomon, ne commisceatis colloquium, quoniam repente veniet perditio eorum, et ruinam utrorumque quis novit? (*Prov. xxiv.*) Tam videlicet ejus qui detrahit, quam illius qui aurem accommodat detrahenti: et quidem non detrahendum, verumtamen peccatum fratris illi, a quo debeat corrigi, non celandum.

Quod nimirum tanto interdum a pueris facilius deprehenditur, quanto in eis vel noscendi, vel deferendi suspicio non habetur. Accusavit Joseph fratres apud patrem crimine pessimo (*Gen. xxxvii*); sed unde illorum tunc pertulit odium, inde postmodum super eos dominationis obtinuit principatum. Achimas et Jonathas, suppositi juxta fontem Rogel latuerunt, regique David, ut a facie Ab-

saltem quantocius fugeret, nuntium detulerunt (*II Reg. xvii*): et hoc Abiathan et Sadoch fecere per filios, quod facere non poterant per seipsos. Saepe siquidem per juniores culpa detegitur, quæ a majoribus salubriter emendatur. Nolite autem jam grandiusculi de priorum vestrorum perperam forte viventium meritis disputare, et non quæ via gradientur, sed ejus vice fungantur, attendentes, illis in Christo humiliter obedite. Patres enim carnis, ut Apostolus ait, habuimus eruditores, et reverebamur eos, quanto magis obtemperabimus patri spirituum, et vivemus? (*Hebr. xii*.) Samuel namque edoctus est ab Heli, quid vocanti se Domino responderet (*I Reg. iii*); et ille, quamvis reprobo sacerdote, quia tamen humiliter paruit, oraculum mox divinæ revelationis accepit. Superbum Saulem nequam spiritus vexat, et ei David obsequi crispando citharam non recusat (*I Reg. xvi*).

Ut libidinis autem valeatis æstus extinguere, irritamenta gulæ tanquam stuppæ, naphthæ, picis, et malleolæ fomitem declinate. Qui enim inter tres abstinentes pueros in camino ignis quartus apparuit (*Dan. iii*), et vobis tanquam ventum roris flantem spiritus sui refrigerium ministrabit. In omnibus igitur crepundias infantiae lactantis exuite, et rudimenta tirocinii vestri Domino per ingenuitatis indolem dedicate. Illum sequimini inter tentationum certamina ducem, illum quærite in prosperitatis pace custodem. Insuperabilibus igitur virtutum telis accincti; Christo propugnatori vestro unanimiter dicite: «Judica, Domine, nocentes me, expugna impugnantes me; apprehende arma, et scutum, et exsurge in adjutorium mihi (*Psal. xxxiv*).» Ille vos in **311** virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis suæ perductos, sua faciet virtute victores. Ille vos hostium vestrorum triumphatricibus plantis dabit calcare cervices. Legite etiam epistolam quam Marino fratrueli nostro direximus (9).

CAPUT XXI.

Exhortatio juvenum, vel adolescentium.

Vos autem, ephēbi adolescentes, vos etiam pubescentes juvenes, tanto propensioribus exhortationum auxiliis indigetis, quanto duriora carnalis incendii certamina toleratis. In vos siquidem recto cursu omnis hostilis impetus irruit, vobis omne belli robur incumbit. In vos omnigenum telorum densissimæ grandines, et constipatis adversum vos iniquis spiritibus cum vitiiis carnis turbulentissimæ vobis ingruunt tempestates. Fervent, fervent in ossibus bella, et tanquam vagus Vesuvius, vel Ætna vaporati corporis vestri caminus flammarum globos eructat. Unde necesse est, ut quanto acrius impugnamini ad tutelæ vestræ custodiam, tanto robustius insistatis. Ultro etiam satagendum est, ut jaculis pateant, qui jacula vibrare non cessant, et vulnera sentiant, qui infli-

gere vulnus anhelant. Nam aut fugandum est, aut fugiendum; aut terga vertendum est, aut e contrario terga cedendum. Hujusmodi enim pugna est, ut quicumque non dejicit, ipse dejiciatur, et qui gloriose non vicerit, turpiter superetur. Ubi que periculum est, dum hostium exercitus circumfunditur, dissidentium eis civium cuneus aggregatur; et dum acies ad conferenda bella dirigitur, castrorum aditus a seditiosis civibus aperitur. Vitia quippe quæ intra nos sunt, tentatoribus in tentatione concordant, et vires iniquis spiritibus administrant.

Quapropter, charissimi, sobrietatis, humilitatis, patientiæ, obedientiæ, castitatis, charitatis omniumque virtutum arma corripite, et non pro agris et urbibus, non pro filiis, vel uxoribus, sed pro animabus vestris, quæ omnem affectum necessitudinis superant, dimiccate. Præcipue ut ætas vestra vim sentiat, jejunandum vobis est, et orandum; quatenus et jejunium carnis robur edomet, et oratio ad Deum animam levet. Notandum tamen, quia nonnulli dum peragunt indiscrete jejunium, jejunii non capiunt fructum; et quidquid enim uno die jejunant, altero ad votum se satiando compescant. Sicque fit, ut jejunii dies sequenti militet diei, et dum externa vix hodie esca digeritur, vacuato stomacho crastini apparatus copia comeditur, dumque præter communia singulare aliquid, et lautius quæritur, non sine ministrorum lædio cuncta apothecarum secreta curantur. Ille igitur bene jejunit, qui in die refectionis communibus contentus est alimentis, si videlicet dum non escarum genere discrepat, etiam modum quotidie prandentium non excedat. Nec tamen jejuniis nimium tribuentes, obedientiam, quæ aurea ad cælum via est, relinquatis.

Dicam non quod aliena relatione cognovi, sed quod oculis vidi. Pomposiæ quidam frater erat, **312** Raimbaldus nomine, frater videlicet Petri reverentissimi viri, qui nunc apud Vincentiam abbatis officio fungitur. Hic itaque adolescentiam suam crebris consueverat edomare jejuniis, et sicut in primis auspiciis famosæ indolis, in plerisque specimen dabat. Huic injunctum erat officium, ut cuidam Teutonico ministraret incluso: qui nimirum effosis oculis, et abscissa dextera, juxta ecclesiam positus arduam ducebat vitam. Erat autem regula monasterii, ut nemo claustris egrediens loqueretur. Aliquando autem cum Raimbaldus in capitulo constitutus graviter quereretur, se nequaquam posse pueris imperitis per signa præcipere, ut servo Dei vestes abluerent, et præsertim quæ sibi edulia præpararent, postremo asserens, atque denuntians, quia nisi silentium frangeret, mandata penitus servare non posset: e contra vir sanctus, abbas scilicet Guido, ne silentium solveretur, vehementer obsisteret, constanterque in auctoritatis suæ sententia permaneret; demum ad hoc post multa perventum

(9) Est epistola 26 libri vi epistolarum S. doctoris.

est, ut ille præciperetur ab administratione cessare, A sibi que quiescere. Sed, o divinæ ultionis accelerata severitas ! vix dum dimidiæ horæ cursus elabitur, et ecce Raimbaldus superposito dolori digito in gutture se esse percussum lacrymabiliter protestatur. Quid plura ? Post diem, si rite teneo, tertium satisfactione facta, et accepta sancti Patris benedictione, defunctus est.

Hoc autem, charissimi, domesticum vobis idcirco retulimus, ut memineritis sanctam obedientiam pro confidentia nullius pii operis, sive religionis aliquando negligendam. Estote præterea inter tentationum vestrarum bella solliciti, undique vigiles, undique circumspecti, ut videlicet tentationis hora pertranscat, ne quod in cogitatione suggeritur, protinus opere consummetur. Sæpe enim in sæcularibus præliis uno momento contingit, quod per nulla temporum spatia postmodum valeat emendari. Econtra, qui unius vulneris caverit ictum, brevissimo puncto diuturnæ vitæ lucratur augmentum. Nostis ipsi quod dicimus : sæpe quis in peccati voraginem subito labitur, quod per omne vitæ suæ spatium flere necessario compellitur. In omni igitur tentationis articulo solerter est attendendum, ne tentatio ipsa perveniât ad effectum : nam si brevi puncto operatio præva differatur, evaditur : et dum momentaneus ictus, ut ita loquar, effunditur, diu postmodum incolumis vita servatur.

CAPUT XXII.

De novitiis.

Hi vero, qui ad religionis ordinem noviter con- C vertuntur, admonendi sunt, ut prima contra gulam bella suscipiant ; ut dum sobrietatis legibus venter parare compellitur, consequenter etiam in his, quæ sub ventre sunt, flamma libidinis temperetur. Refrenetur lingua non solum a sermonibus otiosis, sed et a fratrum plerumque confabulatione colloquii ; ut tanto liberius in orationibus se vel laudibus divinis exercent, quanto hanc per ambagum vicissitudines **313** inanis verborum non fatigat. Terat oculus assiduis obtutibus pavementum, mens per æstuantis desiderii machinam suspendatur in cælum. Utraque substantia suam perpendat originem, ut et caro quem cernit pulverem se esse non dubitet, et anima ad id erecta quod perdidit, inhianti, atque indefessa semper cupiditate suspiret. D Pannosas et hispidas vestes paucitas attenuata conciliet ; vilia, ac despecta frigus indumenta commendet. Durum cubile diu dilatus raptimque sopor admissus remolliat. Parvipendit quippe strati molliem, qui solam indulgentiæ quietis cogitat quantitatem ; nec cum Sardanapalo plumis innatare pensilibus inhiat, qui pervigiles cum Machario noctes ducere in orationibus intentus anhelat. Deseratur publicum, hominum fugiatur aspectus. Scrutentur anguli, remotiorum recessuum abdita penetrentur. Furtivæ quippe orationes vim inferunt cælo, et indulgentiam rapiunt, dum frequenter in tenebris cælesti lumine perfunduntur. Illatis contumeliis non

vox contumeliosa respondeat, sed aut conviciantis amaritudinem modestia respondentis obdulcet ; aut si hoc facile obtineri non potest, ne jurgium feraciter effluat, irati linguam silentii saltem censura compescat. Furentibus nempe ventis navis sæpe velificata submergitur ; si autem antenna deponitur, omnis nox flatuum impetus necesse est inaniter effundatur. Ictum quippe convicii sagitta non invenit, cum conviciati mens sese in humilitate velut inclinata deponit. Tentet novitius sæpe majora, ut quæ minora sunt reddantur eorum collatione facilia.

Quod dicere gestio tale est. Sæpe aqua turbida, vel tepida hoc studio bibitur, ut contempta vini concupiscentia, perspicua solummodo, vel frigidâ aqua sufficere judicetur. Sæpe cantabritius panis apponitur, ut dum communis appetitur, siligineus non quærat. Cui post pulvinaria cento non sufficit, quovis sibi met stramine satisfacere poterit, si nudum prius pavementum lateribus terit. Qui post carnes oleum nauseat, ut sobrius liquor faucibus suaviter sapiat, sallitis aliquandiu leguminibus vivat. Quem insolita delectat equitandi vectatio, intra cellulæ se angustias colligat, et claustrum monasterii postmodum forum putat. Qui post gebellinam, martorinamve molliem vervecum fastidit compeditem [f. compedem] ; si birros induit, utrum a peregrinis, an a domesticis foveatur pellibus, de cætero non discernit. Moyses quippe ut simplici mannae cibo contentus sit, ne cum cæteris Israelitis sedere super ollas carniū concupiscat (*Exod. xxiv*), ab omni cibo, vel potu per duplicem quadragenarii cursum in monte jejuna. Filii prophetarum, ut quælibet oluscula non abhorreant, amarissimas coquinatidas in ollam concidere non recusant (*IV Reg. iv*). Daniel dum inter rabidos leonum rictus coactus est degere, perversorum deinceps hominum didicit insidias non timere (*Dan. vi*). Nabuchodonosor dum bruti animalis recordiam tolerat, dum ferarum more, saltum atque silvarum condensa perlustrat, formatur, ne de regalis imperii dignitate superbiat (*Dan. iv*). David cum a proprio filio a regalis solii sublimitate dejicitur, ne in Semei extianeam videlicet hominem vindicet, eruditur (*II Reg. xv, xxiii*). Isaïas postquam **314** triennio nudus, et discalceatus incessit, omnino credendum est, quia superfluis postmodum, vel mollibus indui non quæsivit (*Isai. xx*).

Quisquis ergo vult facile sibi cujusque laboris exercitium reddere, aggrediatur intrepidus et altiora tentare ; quatenus asperitatem asperitas leviget, et, ut ita loquar, tolerabiles indicentur urticae, palliuris vel hisutis vepribus comparatae. Neque hoc dicimus, ut non a minimis quis incipere debeat ; sed hoc potius, ut dum difficiliora tentantur, collatione quadam hæc eadem minima levigentur. Studeat etiam hoc novitius, qui ardua tentans augustum iter ingreditur, ut cum gravari ultra vires coeperit, mox ad latitudinem revertatur. Acus quippe si duris vio-

lenter impingitur, nisi ex discretione retrahitur, A necesse est ut coacta frangatur; si autem sutor eam more cerdonum et impellit, et retrahit, facile quidquid soliditatis obstiterit penetrabit. Sic et nos in nostræ conversationis initio, dum modo nitimur, modo remittimur, modo per dura, modo per aspera violenter insistimus, modo nos remittendo laxamus, paulatim via panditur, ut omne quod obstiterat, ingenue transeat.

CAPUT XXIII.

Vos etiam, sancti senes, præterire non debeo, quos utique tanto necesse est fieri cautiore ad prælium, quanto conspiciatis ipsum vobis præliandi terminum jam propinquum. Unde constat, quia si nunc perditis, amissæ victoriæ titulos recuperare de cætero non potestis. Nunc igitur ad fortiter agendum B fervens animus incalescat, et senilis ad debellandam vitiorum barbariem robur juvenile concipiat. Jam-jam profecto in limine municipii pedem ponitis; jam ad felicissimæ quietis otium mediantibus duntaxat foribus propinquatis.

Abjiciatur ergo desidia, deponatur inertia, et non transacti longi forte laboris memoria retrahat, quos subjectæ pœnæ jam oculis oblatio mercedis invitat. Rimator auri, quo profundius terræ venas effodit, eo robustius, atque ferventius se ad explendum id operis, quod restat, accingit. Nec tam præteritus labor vires enervat, quam spes thesauri jam jamque propinquum ad egerendi ruderi studium provocat. Sine causa jentaculum inhiat, qui pronubus ad convivium nuptiale festinat. Ecce enim tauri evangelici, et al- C lilia occisa, et omnia sunt parata; insuper et vox præconis: «Venite, inquit, ad nuptias (Matth. xxii).» Cur ergo prævenire delicias appetit, qui ad nuptiales dapēs epulaturus accedit? Cur ructare ante vult, quam discumbere? Cur porcorum se siliquis satiat, qui ad epulas properat angelorum? Cur se non ab omni nunc voluptatum suarum famelica satietate coerceat, quem summa ac perfecta beatitudo gloriæ celestis exspectat? Cur non linguam suam a fabulis nunc, et vana verbositate refrenet, qui Verbum ipsum, per quod facta sunt omnia (Joan. i), præsentissima in perpetuum contemplatione prospiciat? Cur se pro disciplinæ censura ab aspectibus non removeat hominum, qui ad curiam tendit imperatoris æterni et celestium senatorum? 315 Cur asperis exhorreat contegi vestimentis, qui stola induendus est immortalitatis?

Non ergo nos pigeat a cunctis mundi delectationibus jejunare, ut omnium deliciarum celestium copiis mereamur affluere, ne mens nostra hæreat creaturis, sed ad amplexus potius inhiat Creatoris. Quisquis enim de longinquo veniens aulicis liminibus appropinquat, recordiæ arguitur, si fabricis intentus ad regis faciem non anhelat; nec a spe fortiter agendi effecti corporis debilitas frangat, quia si spiritus adest cordi, consequenter etiam vires artuum visceribus administrat. Unde et Caleph quia mandata Dei ferventer impleverat, juvenili robore

vegetus aiebat: «Hodie octoginta quinque annorum sum sic valens ut eo valebam tempore, quando ad explorandum missus sum: illius in me temporis fortitudo usque hodie perseverat tam ad bellandum, quam ad gradiendum (Jos. xiv).» Hoc est scilicet tam in resistendo vitiis, quam et per religionis tramitem in bonis operibus augmentandis. Et in Deuteronomio: «Moyses inquit, centum et viginti annorum erat quando mortuus est; non caligavit oculus ejus, nec dentes illius moti sunt (Deut. xiv).» Hinc est etiam, quod in benedictione Aser ipse dicit: «Ferrum et æs calceamentum ejus; sicut dies juventutis tuæ, ita et senectus tua (Deut. xxxiii).»

Nolite itaque, dilectissimi, velut extinctis jam vitiis jejuniorum, vel vigiliarum, in quantum fas est arma deponere: nolite dum adhuc in stadio curritis, quasi jam securi, deliciis lenocinantibus indulgere. Familiare quippe est senibus jejunare, et licet cibos sæpe debilitas appetat, naturæ voluntas insita cum jejunio et sobrietate concordat. Invitatur Berzellai Galaadites ad requiem: «Veni, inquit David rex, ut requiescas secure mecum in Hierusalem (II Reg. xix).» Sed opponit senectæ stuporem, et excusat epularum regalium voluptatem: «Nunquid, ait, vigent sensus mei ad discernendum suave, aut amarum, aut delectare potest servum tuum cibus et potus? vel audire ultra possum vocem cantorum, vel cantatricum?» (Ibid.). Unde perpenditur quam quietus, quam certe bene moratus fuerit iste senex. Quomodo enim non esset rei familiaris, si contingeret, egestate contentus, qui regalis mensæ dapes despicit invitatus? Quomodo delectaretur otiosa vel risibus apta verba depromere, qui et alienas melodiarum voces castis auribus dedignabatur audire? Et qui illic etiam delectari noluerat, ubi aliquando crispantur vasa psalmorum, quomodo quiescere potuisset, ubi ludicra et saltationes perstrepunt histrionum?

Nonnulli plane senum sunt, quod prætereundum non est, qui etiam postquam ad religionis ordinem venerint, ita fabulosis nœniis occupantur, ut et sibi sint noxii, et auditoribus videantur, esse deliri. Modo enim rerum gestarum lacinias texunt, modo regum antiquorum edicta, vel victorias referunt: sicque diem in nugarum anilium inepta recitatione consumunt. Ita fit, ut per linguam Deo dicant, quam non salutare occupant preces, ridiculose vani, ac superstitiosi recitentur annales: qui nimirum dum linguam pestiferis fabularum dapibus satiant, quia jejunio semper est inimica verbositas, 316 etiam ventrem digno sobrietatis moderamine non castigant.

Habemus denique senem, in monasterio scilicet Sitriæ, vocabulo Mainardum, quem scilicet adhuc paludatum cum admonuissem, ut monachus fieret, ut verbosus ac mordax semper exstiterat, in typum quodammodo jurgiosæ responsionis erectus: «Ecce, inquit, ancillæ meæ quotidiana me sedulitate undi-

que confovent et ministrant, et sic vix utcunque subsistere valeo; quo igitur pacto potero spiritualis instituti iter arripere, qui absque ulla disciplinæ sarcina me ipsum pene nequeo saltem pedibus sustinere? Verumtamen paulo post, quibus adnitentibus nescio, ecce factus est monachus: qui nimirum jam senex et languidus cum tanto fervore cœpit, ut grandævis atque maturis sani scilicet consilii viris miraculum, juvenulis autem monasterii lubricis atque lascivis fieret in derisum. Qui profecto lace- rantes eum detractionibus, et verbis mordacibus obrodentes, nunquam eum a sui rigore propositi in tantum potuere deflectere, quin adhuc per dies singulos psalteria quatuor expleat, quatuor nihilominus per hebdomadam dies absque ullo cibo et potu tam æstivo, quam hiberno tempore transigat. Hoc tamen adhuc de prisco more servato, ut mensem unumquemque sic dedicet, quatenus in primâ ejusque mensis hebdomada, nisi Dominica die, vel quinta feria, penitus non manducet: est autem jam, nisi fallor, in sacræ conversationis habitu duodennis, et hic quidem in conventu fratrum.

Est autem et alius intra cellulæ septa conclusus, et Leo videlicet Prezensis, quem et in aliis nostræ dietationis opusculis nos breviter adnotasse meminimus: vir videlicet tam decrepitus, ut qui eorum obitus recolit, quos ille parum nascendo præcessit: quibusque simul vivendo consenuit, senex sit. Hic igitur in tam effeti ac tremuli corporis gravitate vinum nisi duabus, vel forte tribus anni præcipuis festivitibus nunquam bibit. Ante horam nonam præter Dominicos dies nunquam comedit; duabus in hebdomada diebus, quando scilicet indulgentius vivit, pulmentum præter unum proorsus aliud non admittit. Sic autem orationis ejus ordo disponitur, ut quotidie sive per æstatem, sive per hiemem unum psalterium cum canticis, et litanis suis ante nocturnas Ecclesiæ vigiliis expleat: secundum autem psalterium ab auroræ crepusculo usque ad horam sextam pro defunctis cum novem lectionibus canat, tertium vero psalterium cum *Gloria* iterum cum ipso advesperascentis diei fine concludat.

Habet autem hanc gratiam, quam in nullo unquam quantævis perfectionis viro deprehendere petui, videlicet ut psallenti nunquam se cogitatio ingerat: tantaque cordis in eo puritas viget, ut absque ulla resistenti molestia nihil omnino mens cogitet, quod a psallentis ore discordet. Illud etiam valde mirandum, quia nunquam ejus oculos acedixæ tædium deprimit. Adde etiam, quod cum præ senectutis caligine faciem hominis discernere nequeat, litteras discernit et legit; quotidie psalterium bis lectitando percurrit.

317 Hoc quoque stupendum, quia intra cellulam positus, ubi nimirum subobscura lux est, litteratim scripturæ discernit articulum; egressus autem ubi liberior videndi facultas est, apices non agnoscit. Sic autem mihi subtiliter sciscitanti sæpius ipse professus est. Nulla jam carnis certamina tolerat, nulla

A mentis vel ad momentum quidem vagatione laborat Crucifixus igitur huic mundo jam pene quæ sunt humana non sentit, sed totus azymus, totusque sincerus, ut ita fatear, angelus vivit.

Ecce, dilectissimi, cum multa suppetant, duo tantum exempla proposui, unum communis, solitariæ alterum vitæ. Quibus nimirum manifeste colligitur, quia ubi fervidi spiritus ardor incanduit, senilis ætas a boni operis studio non torpescit (*Hebr. xii*): sed sicut serpentem costis duntaxat, non pedibus innitentem, vivax ad currendum spiritus evehit; sic senilia membra per spiritualis militiæ studium divinus amor impellit. Qui enim nondum habemus mantentem civitatem, sed futuram inquirimus (*Gen. viii*), in qualibet hic ætate sperare requiem non debemus: in hujus quippe mundi solo justii laborant, ubi suam reprobii possident requiem. Quam videlicet diversitatem bene corvus et arca dimissus, et columba significant (*Deut. v*). Corvus quippe cadaveribus insidens, ad arcae claustra non rediit; columba autem reversa est, quia ubi pes ejus requiesceret, non invenit. Hic enim ubi pravi quippe carnalibus se voluptatibus satiant, sancti viri reperire nequeunt ubi ad quiescendum desiderii sui pedem ponant. Hinc est etiam, quod qui peccasse deprehenditur, quadraginta verberibus atteri per legis mandata jubetur. Quadragenarius quippe numerus totum hoc tempus per mysterium comprehendit, quo sancta Ecclesia, per quatuor partes mundi diffusa sub Decalogo legis vivit. Quadragenario ergo numero delinquentes cædimur, si in hoc tempore poenitentix verberibus castigamur. Debet itaque peccator quisque, sive senex sit, sive juvenis, temporalibus atteri, ut purgatus in judicio valeat inveniri. Eos enim nulla illic animi adversio affligere poterit, quos hic cujuscunque ætatis conditionisve fuerint, perfectæ poenitentix disciplina percussit.

CAPUT XXIV.

Ubi omnes in communi ad charitatis studium provocat.

Nunc autem, fratres charissimi, omnes vos generaliter alloquor (*Philip. ii*); omnes per id, in quo omne flectitur genu, Christi nomen obtestor. In fraterna charitate persistite, in mutui amoris studio adversus antiqui hostis insidias unanimiter conspirete (*Gen. vi*). Tota sanctæ operationis vestræ machina in charitatis se basibus erigat; omne, quod construitis ædificium, ex vivis virtutum lapidibus sinceræ dilectionis glutino coalescat. Arcam quippe, quæ octo animas inter cætaclismi fluentia continuit, intrinsecus, et extrinsecus lini bitumine vox divina præcepit. Sancta scilicet Ecclesia, quæ ad resurrectionis gloriam tendit, sic intus, et extra bitumine linitur: ut et foris blandiatur in fraterna dulcedine, et intus cohæreat in dilectionis intuituæ veritate. Quisquis enim intus amat, sed foris a fratribus morum inconsona asperitate discordat, intrinsecus quidem bitumen habet, sed extrinsecus non habet. Quisquis vero se specietenus affabilem præbet, ami-

citiam simulat, sed in cordis occulto veritatem amicitiae non conservat; damnabiliter intus hiat, cum foris secus superducti bituminis simulatione cohæreat. Quorum videlicet a diluviali naufragio neuter eripitur; quia duplici charitatis bitumine, ut divinitus præceptum est, non munitur.

Qui autem se et foris præbet amabilem, et intus conservat amantem, foris cum ramis verbi fructus exhibet beneficii; intus alte radicem figit, quia medullitus diligit; hic profecto et intus et extra bitumine linitur (*Gen. vi*), quia duplici charitatis glutino cum proximis foederatur. Porro autem quia de lignis levigatis prius fieri arca præcipitur, et sic deinceps ut bitumine liniatur; qualiter ligna vestra levigari debeant, et dolabro poenitentiae ac disciplinae poliri utcumque supra descripsimus; nunc ut compactæ fabricæ bitumen accedat, exigente rationis consequentia suademus. Enimvero quandiu mores hominum asperi sunt et inculti, inaniter eis charitatis gluten apponitur, quoniam ab invicem cito dissiliunt; dum in eis politæ moralitatis æquata confœderatio non tenetur.

Estote igitur levigati per spiritalis exercitii disciplinam, estote bituminati per charitatis fraternæ concordiam. Quæ tamen, confœderatio congruere perfecte non poterit, nisi cum arca in cubitu consumatur, id est, cum multis unus Christi vice proponitur. Unitas quippe facit, ut multa sibi invicem congruant, ut diversæ hominum voluntates in compage charitatis, et communis spiritus unanimitate concurrant.

Quapropter, charissimi; si cupitis invicem in Christi charitate congruere, ei, qui vobis Christi vice præest, humili ex corde attentius obedite. Non inter vos sit garrulus ille Cham (*Gen. ix*), qui nudata parentis verenda denuntiet, qui paternæ offensionis obscena divulget. Qui videlicet inter duos fratres medius, nec in primitiis numeretur Israelitarum, nec locum mereatur in plenitudine gentium (*II Reg. xx*). Non ibi sit, qui contempto pastore, mercenarium quærat; qui voces alienorum audiat, qui in odii fornace discordiæ malleos ludat, qui regnum Israel per schismatis seminarium dividat. Non est, inquit, nobis pars in David, nec hæreditas in filio Isai. Plane tandiu apes in communi mellificant, quandiu sub uno principe perseverant. Grues

quoque juxta vocabulum tandiu lineatim congruunt, quousque unum sequendo, litterarum utrinque ordinem non confundant. Roma mox ut condita est, duos etiam fratres simul reges habere non potuit: ideoque prima surgentis structuræ mœnia parricidio dedicavit. In Rebecca concupientis utero Jacob et Esau, cum necdum præter materna viscera vestes induunt, jam velut loricati bella committunt (*Gen. xxv*).

Rector itaque fratres tanquam filios amplectatur, et foveat; ut et ipsi tanquam patri a filiis deferantur. Scitum quippe est illud oratoris Domitii (*Cic. lib. ii De orat.*, in proœm.): « Cur ergo te, inquit, habeam **319** ut principem, cum tu me non habeas in senatorem? » Non ut hæc spiritualibus sint taxanda discipulis, sed ut murmurationis occasio tollatur infirmis. Omnes itaque diligat, ut jure ab omnibus diligatur. Sic igitur pastor et oves (*I Joan. iv*), dux et militum catervæ uno spiritu confœderentur in exercitatione virtutum: ut charitas, quæ Deus est, individuae unitatis in eis teneat principatum. Ecce, dilectissimi mihi Patres et domini, ex studio vobis styli currentis articulum reprimo, quia incultum ac rusticum esse, quod scribitur, non ignoro: ut quod absque salis condimento, jure despicitur, brevitatis saltem compendio commendetur. Quæso itaque, ut qui lupinos aliquando post marinas delicias editis, hoc quoque pittacium post sacra volumina utcumque respicere non spernatis.

320 SCHOLIA.

Petrus autem nuptiarum sordes abluit cruore martyrii. Cave putes sanctum doctorem nuptias, quas constat a Christo Domino sacramenti honore condecoratas, ullo modo vituperare; unde et illud Pauli: « Honorabile connubium in omnibus, et torus immaculatus (*Hebr. xiii*). » Sed et ipse beatus Damianus suis in scriptis cum occasio se præbet, laudat nuptias, præsertim lib. v, epist. 11, ad clericos Favenſinos. Sordes itaque nuptiarum ille intelligit, quas aliquis vitæ conjugalis occasione contrahit: in qua cum viri rebus divinis minus ferventer vacare soleant, et ob id dicat Apostolus: « Qui autem cum uxore est, sollicitus est quæ sunt mundi, quomodo placeat uxori, et divisus est (*I Cor. vii*). » Cumque crebrius in vana delinquendi offendicula incurrant, non est mirum sordes contrahere, ac propterea eas expiare teneri.

Sit nomen Domini benedictum.

321-322 OPUSCULUM DECIMUM QUARTUM.

DE ORDINE EREMITARUM, ET FACULTATIBUS EREMI FONTIS AVELLANI.

ARGUMENTUM. — Ad exemplum, et imitationem posterorum, regulas, et vivendi instituta, quibus eremita Fontis Aveliani suo tempore utebantur, describit, iisque, ut qui post se futuri sunt, utantur, neque ad laxiorem vitæ normam declinent, gravissime obtestatur. Suisque ut in orationibus meminerint post mortem suam, obsecrat.

Cum fervorem sanctæ conversationis vestræ, fratres charissimi, diligenter attendo, nullis hoc huma-

nis viribus deputo; sed illi potius, qui operatur in vobis velle et perficere, pro bona voluntate, gra-